

ÚVOD

Už 20 let vím, že bez Pána Boha se nedá žít. 28. února 1991, On sám osobně vstoupil do mého života. V tomto dni, byla to středa, jsme byli odpoledne s manželem a jednou z našich tří dcer v kině na filmu Ježíš podle Lukášova evangelia. Kino bylo úplně plné a ještě byly přidány židle z obou stran řad.

Na plátně se objevil vesmír s pohledem na naši planetu a v něm, podmaněn hudbou, psaný i čtený text:

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný...“
Jan 3,16

A já to najednou věděla. Tohle jsem celý život hledala - opravdové setkání. Setkání se samotným Bohem v Ježíši Kristu. Jako ta samařská žena, co se potkává s Ježíšem v pravé poledne u studny.

Jan 4, 13 14: *„Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému...“*

Jako Boží služebníci se musíme učit, jak dávat Bohu prostor. V našich plánech, představách, snech, přáních. Aby mohl Bůh do tohoto prostoru kdykoli vstoupit, jak se Mu zamane. Neočekávejme nějakou konkrétní podobu Božího navštívení, ale *hledejme Boha*. Nechme to na Něm, jak přijde. Nepřehlédněme ale prvek překvapení. On náhle vstoupí do našeho života ...*„ale když se zalíbilo Bohu...“* (Galatským 1,15 kral.).

Nikdy jsem si nijak moc nepředstavovala, že budu spisovatelkou a ani tyto krátké povídky nejsou psány s aspirací na toto postavení. Jsou to jen běžné denní zážitky z mého života, které jsem zaznamenávala tak, jak situace přinášely.

BATERKA NA ČELO

V půli měsíce prosince 2008, takhle v pátek, začal sněžit hustý mokrý sníh. Stromy a keře se začaly pod tíhou této nadílky prohýbat, malé nízké keříky ležely jak placky až u země. Mě čekala práce se střepáváním tohoto mokrého sněhu z keřů, tújí a hlavně mé krásné kulaté borovice, která je mojí chloubou na přední zahrádce u studny.

Na cestách se tvořila „čvachtanice“, která se skládá hlavně z vody. Bydlíme v domku u cesty, kde není žádný chodník a ty vlastně chybí i na celém nábřeží podél řeky. Jít do města na nákup znamenalo tím vším se brodit. Které boty asi obstojí? Žádné! Brzy v nich bylo nepříjemně mokro. A to nebyly vůbec levné! Konečně, i moje dcera mi hlásila ty samé problémy, že děcka mají také v drahých botách vodu. Usušit, najít jiné – a situace se opakuje.

Přesto jsem asi kolem půl šesté večer, již za tmy, vyrazila ven. Chtěla jsem si „provětrat“ hlavu a nikde jinde mně to nefunguje tak dobře a účinně jako v přírodě, prostě na vzduchu. Vybavila jsem se deštníkem, z kterého jsem každou chvíli oklepávala mokrý sníh, který z nebe pořád ještě padal. Tím pádem také přibylo i té „čvachty“ pod nohama a hlavně zase v botách. Vydala jsem se směr koupaliště, má oblíbená procházka. Byla to ale nádhera, ticho, všude bílo, až jsem přestala vnímat i stydnoucí prsty u nohou. Modlila jsem se, chválila svého Boha a prosila Ho o pokoj do srdce a mysli.

Najednou vidím, že proti mně z dálky jede světlo. Kolo? „Ale, jak může mít světlo tak vysoko?“, přemýšlela jsem. To není možné. A už se opravdu rýsuje postava na kole!

Jé, naše bývalá sousedka a má přidělanou baterku na čele! Říkám jí: „Ta baterka, to je dobrý nápad, no ne?“ A ona mi odpovídá: „Víš, takhle je to senzační. Vidím mnohem líp a víc, ten kužel světla má větší záběr“. Ano, to je ono!

Děkuji ti, můj Pane! Vždyť Ty ve svém slově říkáš: „*Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život byl světlo lidí. **To světlo** ve tmě svítí a tma je nepohltila*“. Bible, Jan 1. kapitola 1- 5

Taky mi běží hlavou, jak Pán Ježíš říká svým učedníkům výrok o soli a světle:

„*Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích*“.

Prosím tě, Bože, pomoz mi svítit lidem na cestu pravdou Tvého světla. Tak, jako svatojánské mušky v Broučcích od J. Karafiáta.

A PŘECE SE STARÁ

Mám moc ráda naši zahradu a v ní všechna zvířátka, co se v zahradách můžou vyskytnout.

Nejvíc je tu ale ptáčků a to možná ještě proto, že je už třetí rok pěkně krmím.

Dokonce nepřestávám ani v létě, to jim nalévám ve velmi horkých dnech do misky i vodu. Nejvíc je tu sýkorek, zvonků, ale i vrabců. Taky nádherné pěnkavy, samozřejmě kosi – ti letos u nás měli dvě hnízda a vyvedli 6 mladých!

Krmítka mám dvě, protože zahrada je opravdu velká. Jedno u altánu a druhé na jabloni u studny. Sypu i na zem. Lítají tu také dva páry hrdliček, občas se vyskytne dvojice strak obecných (to jsou nádherní velcí ptáci, ale dost plaší).

Ale zhruba před měsícem jsem myslela, že mi vypadnou oči z důlků! Dívám se přes dveře na terasu směrem k altánu a cosi velkého, žluto-zeleného s červenou hlavou, zobe pod smrkem zrní.

„Lidi zlatí! Vždyť to je žluna zelená!“ Ještě jsem ji nikdy takhle neviděla. Ano, datel strakapoud, to jsou docela „běžné“ zážitky, když ťukají do kúry na naší lípě. Dokonce i šoupálek dlouhoprstý, který po kmenech stromů spíše šplhá. Mohla bych vyjmenovat ještě další druhy ptáčků, např. před 2 roky, při velké zimě a hodně sněhu, jsem sypala zrní i pod kulatou borovici. „No ne,“ volám na manžela, „pojď se podívat. Dlask tlustozobý!“

Ke konci března mám další ohromné zážitky z Božích tvorečků. Z teplých krajín totiž přilétají rehkové. A moc se jim u nás líbí.

Dokonce tak, že si letos rehek domácí udělal hnízdo na trámu přístřešku garáže. My tam ale moc rádi s manželem sedíme a trávíme společné chvíle. Pokud samička seděla na vajíčkách a odlétávala jen aby se sama najedla, vůbec jí nevadilo, že tam jsme. Vajíčka byla 3, to jsme s manželem zkontrolovali ze schůdků, když byla pryč, zrcátkem.

Pak se malí rehkové vylíhli a začali je krmit oba rodiče. Museli jsme vyklidit pole, všichni. Když přišla vnoučata, tak jsme se stěhovali na opačnou stranu zahrady. To proto, aby malí mohli být krmeni. Všechno jsme pozorovali, byla to úžasná souhra, jak se ptačí táta s mámou starali!

Asi po třech týdnech jsme se v neděli vrátili z bohoslužeb a já to věděla hned. Mláďata byla pryč, vylítla z hnízda. Rodiče je učili létat na třešni v sousedovic zahradě. Ale pak je nám přiletěli ukázat. Asi poděkovat?

U toho všeho dění jsem stále měla na mysli Ježíšovo podobenství „O zabezpečení života“. Bible: Lukáš 12, 22 – 31: *Nemějte starost o život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Život je víc než pokrm a tělo než oděv*

HODINY SE ZASTAVILY?

Už 14 let mám svoji kadeřnici, ke které chodím opravdu pravidelně a můžu k ní prakticky přijít kdykoliv. Podle toho, jak se vzájemně domluvíme.

Bylo to ve čtvrtek a já k ní měla přijít na půl jedné. Nakupovala jsem ještě něco ve městě, koukala po hodinách na věži kostela a říkala si: „To mám ještě čas, to mi vyjde akorát“. No jo, ale pak jsem si potřebovala nutně odskočit a to už jsem věděla, že to tak přesně nestihnu. Já osobně taky nemám moc ráda nedochvilnost. A ona má teď malá dvojčata, která v tu dobu spí, sice jen o poschodí výše, ale u dětí se některé věci předvídat nedají a to bych pak měla po účesu.

Už bylo za 5 minut půl, tak jsem na to, jak se říká „šlápla“, a chtěla to všechno rychle otočit. Doslova jsem se k ní přiřítla, po vyběhnutí prvního poschodí, otevřela dveře a koukám. Ona má totiž okno přímo naproti věži kostela. Na hodinách bylo za 5 minut půl jedné! To není možné! To jsem se přesunula v čase? Ona mi připomněla, že ty hodiny občas stojí. Ano, to vím i já.

Pověsila jsem si bundu na věšák a šla za ní dopředu, měla tam totiž ještě jednu zákaznici. Pak se vracím do kabelky pro kapesník a zírám. Hodiny si pěkně jdou! Stal se zázrak? Co to mělo znamenat?

A tu jsem si vzpomněla na jinou událost, která se stala více jak před 2 a půl tisíce lety. Když Jozue dobýval zemi zaslíbenou, Kanaan, a proti němu do boje vytáhlo pět emo-rejských králů. Tehdy volal Jozue k Hospodinu o pomoc: „Zmlkni, slunce, v Gibeónu, měsíci, v dolině Ajalónu. A slunce

zmlklo a měsíc stál, dokud lid nevykonal pomstu nad svými nepřáteli.“ Jozue 10,12 – 13

Bůh zastavil čas! Srdce se mi rozbušilo. Zastavil ho i kvůli mně?

Římanům 13, 11: **Blížkost Kristova dne vyzývá k proměně:** „Víte přece, co znamená tento čas; už nastala hodina, abyste procitli ze spánku; vždyť nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme uvěřili.“

I TI DRUZÍ

V pátek 30. ledna 2009 mě odvážela z domu sanitka rychlé záchranné pomoci. A mě při této cestě najednou zazněla v uších slova písně ze seriálu Sanitka: „Můj čas, je pouhopouhé prozatím, můj čas, může říct já už neplatím.“

Říkala jsem si: A co teď bude? A proč vůbec?

Hned první setkání v nemocnici na neurologii (kam mě přivezli) nebylo žádnou náhodou. Z pohledu křesťana totiž žádné náhody neexistují!!

Byl tam starosta našeho města. Se svojí maminkou, která má počínající těžkou stařeckou demenci. To už tam byl taky se mnou i můj manžel, tak si se starostou povídali, zatím co já odpočívala na inspekčním pokoji s kapačkou a čekala na vyšetření CT mozku. Starosta mě povzbuzoval, a v jednu chvíli mi položil ruku na koleno a řekl: „To bude dobré, moc ti to přeju, už máš i barvu v obličeji, předtím jsi byla fakt bledá.“ 3 roky jsem u něho pracovala jako sekretářka a snažila jsem se mu o Kristu svědčit, myslela jsem si, že to moc nebere, ale když se necítil dobře, zůstávali jsme po pracovní době a on chtěl o Ježíši vyprávět. Teď viděl, že i křesťanovi se může stát něco nenadálého. A i on sám má teď velké starosti s maminkou, říká, že snad už zestárnul o 10 let, co všechno si s ní zažívají.

„Ubytovala“ jsem se na pokoji, kde už ležely dvě paní – budoucí „spolubydlící.“ Manžel se ptal na nadstandardní pokoj, ale všechny 3 byly obsazené. Neurologie byla „narvaná“ pacienty až po střechu!

Další infúze a proto jen ležíte. Brzy jsme se začaly všechny 3 trochu seznamovat. O čem si asi tak povídají ženy? (Kromě nemoci, která je právě potkala). O dětech, vnoučatech a manželích. Když mi kapačka dokapala, vyskočila jsem z postele k večeri a snažila se mé spolupacientky trochu rozveselit. Hned nám všem bylo lépe. Dokonce jsem nařídila, že musíme být zdravé. To jsem neměla nejmenší tušení, že se prakticky tu noc nevyspím ani po prášku na spaní. Co ty dvě předváděly za chrápací koncert!!!

Modlila jsem se verše z Bible, které znám z paměti, ale nic nepomáhalo. Ráno jsem byla jak „praštěná“, motala se mi zase hlava a přemohla mě slabost. Řekla jsem to při vizitě a tak jsem dostala, prakticky na celý den, další infúzi s uklidňujícími účinky. Ty dvě se bavily přeze mne a divily se, že jsem tak zticha. Už den před tím jsem jim řekla, že jsem věřící a že se jdu modlit a sedla si se skloněnou hlavou na židli do koutku. Obě paní se svěřovaly a ta starší mi vyprávěla příběh o ztrátě dospělého syna, o jeho ne moc šťastném manželství, a jak začal pít, a jak vlastně zvláště sešel z tohoto světa.

Najednou si říkám: „*Já už jsem to někde slyšela!*“

Potom mi vypráví o druhém synovi, a že je rozvedený, že dodnes neví proč, a že snacha se dala na víru a vždycky, když od nich odchází, žehná jim. V tom se mi spojilo to její příjmení! Ptám se: „*A nejmenuje se ta vaše bývalá snacha Jana? ! Já ji znám.*“

Boží cesty jsou opravdu zvláštní! A to má ta paní na mozku nádor, který ji operovali v Motole gama nožem (tato operace se provádí při plném vědomí).

V sobotu ji navštívil 25 ti letý vnuk, který trpí Kronovu nemocí a má ještě další komplikace. Hned jsem se za něho v duchu modlila, aby poznal Pána Ježíše osobně; to jsem ještě nevěděla, že se už za celou jejich rodinu modlí Jana.

Druhá paní bude mít letos teprve 50 roků, ale už má za sebou v minulém roce infarkt a teď mozkovou mrtvici. Modlím se teď za obě dvě, za jejich spasení.

Bible, Jakub 5,15: *„Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno“.*

DRAHÁ KÁVA

Co všechno je nám drahé? Milé, blízké, vzácné, nádherné? Ale toto slovo taky znamená i vysokou cenu – stojící mnoho peněz. Nebo vysokou hodnotu; třeba drahokam nebo nějaký šperk. Drahocennou památku. A tak bych mohla dál v myšlenkách pokračovat.

Moc ráda piju kávu, asi tak od svých 19- ti let. Už jsem vyzkoušela mnoho značek, které přicházely a přicházejí na trh a vnímám i rozdíly v chuti a vůni. Káva je buď lahodná, výtečná, silná nebo slabá, dobrá a špatná; ale někdy jen proto, že je stará. Chuť kávy může být buď hořká, kyselá či nasládlá. Na tu nasládlou chuť je zapotřebí konzistence směsi zvláště pražených zrněk, kdy je každé zrno praženo do jiného stupně pro dosažení požadované chuti.

Dnes máme opravdu obrovské množství výběru káv i značkových prodejen.

Byli jsme s manželem na nákupu a já vždycky na závěr pokukuji po kávách, jestli je v tom našem obchodě třeba i něco nového? Bylo.

250 g za 139 Kč. A jsme u ceny. Ale název Arabica exklusiv mě lákal k nákupu.

Musím to vyzkoušet!

Druhý den ráno balíček otevřu a vařím si kávu ke snídani. S očekáváním se napiju. Prožitek se dostaví okamžitě. Hm, to je super! Vychutnávám si to.

Můžu porovnávat. Jak se teď vrátím k osvědčeným značkám? Budou mi ještě chutnat? Asi po týdnu káva došla.

Vařím si zase ty „normální“, ale mé chuťové buňky touží.

Tak se rozhoduji, že si občas tento prožitek zopakuji. Jak je těžké se po něčem lepším vracet k tomu starému!

Káva může mít taky čokoládovou příchuť a to mně připomíná zase moji jinou chuťovou zálibu. Právě v čokoládě. Ale už ne nějaké mléčné nebo jen tak obyčejně hořké, ale se 70 % kaka. Teď se chystám na 85 % kaka. K tomu mě přivedla jedna křesťanská spisovatelka fejetonů a tak jsem si řekla, že to vyzkouším. A znovu to samé. Jíst teď „normálně“ hořkou čokoládu vůbec není ono, přestala mi chutnat.

Ano, a teď to nejdůležitější, co mě v této souvislosti při pití exkluzivní kávy a pojídání hořké čokolády hodně oslovilo.

Žalm 34,9: „*Okuste a uzříte, že Hospodin je dobrý. Blaze muži, který se utíká k němu.*“

Když okusíte Boží milost, lásku a odpuštění, nejde se už vracet k „běžnému“ životu. Už tady na zemi můžu zakoušet něco z Božího království: „*Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne*“. To píše apoštol Pavel v 1. listu Korintským 13. kapitole. Bible.

DVA STÍNY

Někdy mám ztrápenou a bolavou duši. Nevím, jak dál, co má vlastně smysl. Kde je moje místo a služba tady na světě? Jak dál pokračovat v manželství? Je tohle všechno? Najednou mě doslova zavalí časné problémy. Zase dávám přednost svým představám, své duchovní spiritualitě bez ohledu na manželovo vnímání a uctívání Boha. No jasně. Jak to mohlo dopadnout? Hádkou.

Byl už docela pozdní večer, když jsem nutkavě potřebovala ven na vzduch. Projít se, to mi moc pomáhá. Nádhera! Měsíc skoro v úplňku, na obloze plno hvězd. Bylo poměrně chladno a já vyletěla jen tak nalehko, tak jsem zabořila ruce do kapes, přitáhla si bundu a vyrazila do nočních příborských uliček. Obešla jsem jeden blok.

V duchu jsem říkala Bohu asi tohle: „Zase jsem Tě zklamala. Jsem nemožná. Nerozumím manželovi, on nerozumí mně, někde se to zadrhlo, tak často se to v poslední době opakuje. Já se snad nikdy nezměním. Ty víš, že Tě miluju, ale teď se cítím tak sama, opuštěná. Jsi se mnou? Stojíš ještě o mě?“

Další známá ulička a pořád ty stejné otázky. Ale už je mi o trochu líp. Pouliční osvětlení a pod každou lampou, kterou míjím, se vrhá můj stín. Začíná mě to bavit, ale najednou je něco jinak. Zarazím se, stojím. Až mě teď při psaní znovu mrazí. Stíny dva! Jeden můj a vedle mne takový dlouhý vysoký.

Nejsi sama, říká mi můj Bůh, vidíš? Jsem pořád vedle Tebe!

Prožívám obrovskou radost a úlevu. Nevím, možná to byl vedlejší efekt osvětlení, ale Pán Bůh přesně věděl, kdy a jak v pravý čas zasáhnout!

Bible: Židům 13, 5b: „Nikdy Tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu. Proto smíme říkat s důvěrou: Pán při mně stojí, nebudu se bátů.“

BŘÍZY V OBJETÍ

Dnes jsem dostala od Pána Boha dárek lásky! Až se mi tajil dech. V Jeho obejmutí jsem mohla zůstat stát, nechat přímo do sebe vsakovat Jeho blízkost a přátelství.

Vracela jsem se z oběda procházkou přes park kolem řeky. Nutně jsem potřebovala odhlédnout od sebe sama, napřimit své myšlenky na nebesa, v duchovním i doslovném slova smyslu. Jak se nadneseně říká, snad tisíckrát jsem musela jít touto cestou a nikdy jsem si toho nevšimla. Jak je to jen možné?

Člověk tak snadno mívá věci, které má přímo na dosah ruky. Možná, že v tom je celé to „jádro pudla“. Na dosah ruky, ale ne očí a srdce.

Kochám se pohledem na krásný výhled na kostel a Štramberskou Trubu a říkám si, jak je tu přece jen v tomto městě krásně, i když není moje rodné, a málem narazím na břízy v objetí. Kde se tu jen vzaly? Vždyť podle toho, jak jsou do sebe vrostlé, tu už musí být nejméně těch 32 let, co tu bydlíme!

Zastavím se a jen se dívám, taky je obejdu ze všech stran a do očí se mi derou slzy dojetí a vděčnosti.

Hned mě napadá biblická Píseň písní. Láska Boží k nám i vzájemná láska mezi mužem a ženou, láska Ježíše Krista k církvi; k Jeho nevěstě. My lidé od samého počátku potřebujeme nějaký vzor. Bůh nás stvořil ke svému obrazu, ale pak jsme museli Boží ráj opustit, byli jsme doslova vyhnáni.

Ale Bůh nám svoji věrnou lásku neustále prokazuje,

naposledy tím, že dal za oběť pro náš hřích Svého jediného Syna.

Člověk tuto lásku může pochopit jediné tak, že on sám bude věrně milovat blízkou bytost, která se stane součástí jeho vlastní bytosti.

Ti dva se stanou neoddělitelní, přímo do sebe rostlí, tak jako ty dvě břízy. Jedna bez druhé nemůže žít, protože společně jedním kmenem čerpají stejnou vláhu a stejné živiny.

„Jak jsi krásná, přítelkyně moje, jak jsi krásná, oči tvé jsou holubice. Jak jsi krásný, milý můj, jsi líbezný! A naše lůžko samá zeleň.“

Bible Píseň písní, 1, 15- 16

DOMÁCÍ ÚKOL

Když se řekne domácí úkol, jistě každého napadne škola, kde jsme všichni chodili nebo ještě chodíme. Slovo domácí určitě znamená, že se to děje doma. Ve škole se zkouší, píšou písemky, cvičí, vyrábí, atp. Taky existují žákovské knížky, kde se zapisují známky, ale někdy i poznámky, když učitelé nutně potřebují sdělit něco rodičům. Většinou to je nepříjemné a doma se to pak musí řešit. Úkol je to, co je určeno k vykonání, splnění, poslání. Je to činnost zaměřená k nějakému **cíli**.

Nedávno jsem jela do Kopřivnice vyzvednout ze školní družiny vnuka Matěje. Cestou jsem se ho ptala, jaké dnes dostal známky a co se učili a jestli nemají domácí úkol? Ano, mají. Ze psaní. Je prvňák.

Když jsme přišli domů, Matěj vyndal ze složek písanku a zasedl k psacímu stolku. V sešitě je všechno to, co se má psát, předepsáno.

Ze všeho nejdřív se musí obtáhnout slova, která jsou na začátku každého řádku. Víím, že tam bylo slovo býk a kobyła. Ostatní si nepamatují. Matěj mě žádá, abych mu písmenka hláskovala.

Tak jdeme na to!

Pomalů říkám: „Krasopisné b, nádherné y a teď k“. Á, nepovedla se moc klička. Nevadí, tak příští slovo.“ Víš, Matějku, do té kličky se musí vejít okrasná hlavička od špendlíku, abychom jí mohli tou dírkou v kličce protáhnout.“ No nádhera! Ostatní „k“ jsou přímo krasopisná.

Při společném úsilí je nakonec všechno hotovo. Na klu-

ka je to moc pěkný výkon! Potom, jako dohlížitel, stvrzuji domácí úkol svým podpisem.

Teď může začít zábava. Tak Matějovi povolují na chvíli hraní hry na počítači, než půjdeme na trénink házené. Po cestě si povídáme a v jednu chvíli doslova se smíchem utíkáme před prachem, který způsobil projíždějící nákladák.

Jsem velmi dobře naladěná. Takhle to Pán Bůh myslel, když nám lidem zanechal své nejlepší pokyny ve svém slově Bibli. A velmi touží, abychom se jimi řídili, protože jsou ten nejlepší návod pro náš život.

Jak vezdejší, tak i věčný.

Nejsme tu jen náhodou, všechno dění má svůj **cíl**. Jak je pro nás dobré doslova obtahovat každé slovo, písmeno, čárku i tečku z Jeho láskyplného úkolu pro naši záchranu, pro naše spasení.

Tak Bůh vše dané a psané zpečetil svým podpisem - životem, který za nás položil ve svém Synu Pánu Ježíši Kristu.

„Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou.“
1 Pt 1,19

„Má na sobě plášť zbrocený krví a jeho jméno je Slovo Boží.“ Zj 19,13

VÝLET

Naplánovali jsme si sborový výlet na jednu červnovou sobotu. Do Štramberka Kamenárky, kde jsme mimo jiné chtěli opékat i buřty. Sraz ráno v 9 hodin před modlitebnou na náměstí. Nařídila jsem si budík, protože neumím brzy vstávat. S manželem jsme se moc těšili. Druhý den zataženo a prší. Docela zklamání. Všechny jsme obvolali, že se výlet ruší. Ale kolem poledne se počasí začalo umoudřovat a prosvítalo i sluníčko. Takže: Zrušte poplach, výlet se koná!

Sjedeme se auty v 15 hodin přímo na parkovišti v lomu arboreta. Některým rodinám tato sobota korigovala s 90. výročím příborského fotbalu, takže se nás nesešlo moc, ale vůbec to nevadilo.

Jitka měla pro nás připravené na papírkách biblické příběhy, které během cesty schovala porůznu na stromech nebo v keřích. Jejich děj byl zpřeházený nebo jinak popletený. Na nás bylo, abychom ho správně interpretovali.

Všude bylo plno zajímavých a vzácných kytiček. Mokřadní i suchomilná vegetace, např. vzácná orchidej kruštík bahenní, který byl uváděn i v televizním pořadu Vladimíra Kořena Živé srdce Evropy. Taky kriticky ohrožený keř židoviník německý.

Proletěl kolem nás i motýl jasoň červenooký. Štramberk je jeho jedinou lokalitou v České republice. Je to poměrně velký motýl s bílými křídly a černými a červenými skvrnami.

Mokřadní část lomu obývá i řada obojživelníků. Třeba

ropucha obecná, rosnička zelená, kuňka žlutobřichá, čolek obecný i velký. V jednom z jezírek jsme pozorovali nějakou žabku, ale byla to ta kuňka?

Kluci lezli po skalách, až jsme je museli okřikovat a hlídat, aby odněkud nespadli.

A pak dokonce přichází i opravdická nevěsta se ženichem, se svědky a fotografem. To budou nádherné fotky! Ty bílé skály, její krásné dlouhé žlutavě krémové šaty a šedavý oblek novomanžela. Tajně si je fotím.

Dorazili jsme na místo určení a začala sháňka dřeva na oheň. Děti nosily kdejakou větvičku, a protože dopoledne dost lilo, bylo všechno mokré. Když už byla jakžtakž připravená hranička, začal můj manžel rozdělovat oheň. Ale nešlo to. Řekla bych systémem „pokus – omyl“. Jo, bez teketého podpalovače problém. Co teď? Á, Ester má sebou nějaký časopis! Roztrhat, zmačkat, přiložit. Nefunguje to – papír je příliš tvrdý. Tak nastupuje Martina se všemi svými papírovými kapesníčky, Naďa dá všanc ubrousky, co měly být na utření mastných rukou. „Ach jo“, vzdychám a rýpám „já snad zajedu domů pro ten podpalovač!“

Nakonec se to přece jen mužům podaří. Oheň plápolá a tak si zazpíváme kánon „Červená se, line záře,“. Šup nakrájet buřtíky a už se opéká. Samozřejmě na prutech, co jsme si kolem uřezali. Už to voní, chuťové buňky se chystají a pak se to stane. Nejdříve spadne do ohně jeden buřt, pak druhý, třetí, znovu ten první a druhý. No a bratr Karel jaksi buřty málem zuhelnatěl. Taky mám radši „opálenější“, ale tohle..... hlavně, že jemu to chutnalo.

Ještě si nalepíme na ruce za odměnu „tetovačky“, na dvě družstva rozdělení si zasoutěžíme a vyrazíme směr

štramberské náměstí, kde se dnes koná tzv. Štramberský Flamendr. Všude je plno stánků, lidí, hraje živá muzika.

Občerstvujeme se kafičkem, bábovkou, děti zmrzlinou, pivíčkem muži a řidiči biremlem.

No, a kluci si opět nacházejí super zábavu – vylévání vody z kašny v petlahvích. Po chvíli se k nim přidávají i jiná děcka.

Je veselo, nádherné počasí, máme se rádi, ale už se přibližil večer, tak se rozjíždíme do svých domovů.

Všechno to dění, hlavně kolem ohně kdy padaly špekáčky, mi připomnělo biblického proroka Izajáše, kde skrze něho Bůh izraelskému lidu a mně i tobě říká, že kdo Ho opravdově následuje a je věrný, toho Hospodin povede a nepřihodí se mu nic zlého.

„Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm nespálíš se, plamen tě nepopálí.“

Bible Izajáš 43,2

ZKOUŠKA SIRÉN

Byla zase středa. Šla jsem do města dříve, než přijíždí v obvyklou dobu manžel, to máme vždycky po 12 hodině sraz na náměstí. On jde ještě do lékárny s lékařskými předpisy. Je totiž praktickým lékařem v Petřvaldě, a aby jeho pacienti (hlavně babičky a dědečkové) nemuseli jezdit pro léky až do Příbora, tak jim tento servis zajišťuje.

Já navštívila své oblíbené květinářství, kde jsem si koupila moc pěknou vánoční hvězdu a přikoupila jsem si k ní ještě hezčí květináč. Měla jsem čas a tak jsem bloumala po náměstí, které se už vyzdobilo velkým vánočním stromem a dalšími menšími stromky vkusně upravenými, jak já tomu říkám, do „slavobran“.

Prohlížela jsem si hlavně výlohu s obuví a uvažovala, že si fakt budu muset koupit nové hnědé kozačky, protože ty na nohou mě nějak víc tlačí, i když v loni byly nově koupené a byly fajn a hlavně pěkné. Asi mi vyrostla noha!

Odlepila jsem se od výlohy, že si na malou chvilku sednu na lavičku uprostřed náměstí, než manžel přijede.

A pak se to stalo! Šíleně se rozječely sirény! Ano, bylo přesně poledne a to každou první středu v měsíci probíhá jejich zkouška. Honem jsem praštila s taškami na lavičku, tu s tím květináčem trochu opatrněji, a vší silou si zacpala obě uši. Už jsem to prožila několikrát, taky jsem si zacpávala uši, ale nikdy mě nenapadlo to, co teď. **PŘÍCHOD PÁNĚ.** V Bibli je to jasně napsáno. Apoštol Pavel nás nechává na pochybách. 1. list Tesalonickým, 4. kapitola, verše 13- 18: „*Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří ne-*

mají naději. Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu. Toto vám říkáme podle slova Páně: My živí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve, potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A, pak už navždy budeme s Pánem. Těmito slovy se vzájemně potěšujte.“

Ano, až zazní zvuk Boží polnice, určitě si uši zacpávat nebudu. Tento signál protne celý vesmír, ale uslyší ho jen ti, kdo jsou v Kristu.

KDYŽ PADAJÍ KAŠTANY

Moc ráda se procházím v přírodě, kde se mé srdce vznáší a uctívá Boha. Je to taková obrovská Boží katedrála. A tak, když můžu a nemám jiný program, chodím na obědy do hostince U Čechů. Mimo jiné tam mám vztahové vazby na rodinu mé nejlepší kamarádky v Kristu. Ale to nejdůležitější je nádherná procházka tam, pěkně do kopečka. No a zpátky to pak беру zadem přes pole kolem koupaliště, kde je překrásný rozhled na část Beskyd. Užívám si pohled na Štramberskou trůbu, na kopec Bílá hora s moderní rozhlednou, vnímám vůni a chuť vzduchu, pozoruji každý cvrkot a že ho je v přírodě nespočetně! Nevadí mi ani déšť, ani vítr, dokonce mé duši prospívá i chlad. Je to místo, které zbudoval sám Bůh.

Jednoho krásného slunného dne na konci září jsem se opět vydala na oběd k Čechům. Foukal, přímo fičel, jihozápadní vítr. Před hostincem stojí obrovský kaštan a pod ním jsou stoly a lavice na posezení. Slunko a celkem teplo lákalo najíst se venku. Tak jsem se posadila. Přišla číšnice a říkala, že dnes kaštiny obzvlášť padají.

Malinko jsem zaváhala, ale když bylo tak krásně! A bylo to přesně tak. Donesla mi polévku. Každým prudším závanem větru litaly kaštiny všude kolem, o lavice, stoly a beton se hned rozloupávaly. Začala jsem uvažovat, jaké by to bylo, kdyby nějaký spadl přímo do polévky nebo mně na hlavu.

Najednou mi ale v mysli naplno zazněla píseň z evangelického zpěvníku, kterou jsem tak moc ráda zpívala v kostele jako mladá slečna. „*Pod ochranou Nejvyššího k spáse*

vede tvoje pout', v bouřích žití vezdejšího nedá on ti utonout“.

Pomalů jsem jí začala zpívat i nahlas, kaštiny dál padaly, ale já prožívala zvláštní pokoj a obranný val mého Hospodina kolem mě.

Když jsem dojedla i druhý chod, vstala jsem, že půjdu platit. Podívala jsem se na místo, kde jsem před chvílí seděla, zvedla oči na kaštan nade mnou. Tam jich bylo nejvíc! Nevím, asi byly přilepené! Nebo je tam Někdo držel?

Číšnice mi povídá: „Měla jste strach, že jo?“ A já na to. Ne, víte, já bydlím pod ochranou Nejvyššího.

„Hospodinův anděl se položí táborem kolem těch, kteří se bojí Boha, a bude je bránit“. Ž 34,8

KAPR V NEBI

Některé příběhy píšu mnohem později, než se udály, jako třeba i tento, kde je hlavním aktérem kapr a jeden z mých vnoučků.. Mám tento zážitek dost často na paměti, taky jsme ho s vnukem vyprávěli u vánočního stromku, ale najednou je to z Božího pohledu větší a silnější, protože jsem před 14 ti dny prožila sama něco, co se v této události skrývalo už tenkrát, ale teprve teď to dostalo ten správný rozměr, tu úžasnou hloubku záchrany, Boží záchrany nás, kterou se dozvíte v následujícím vyprávění.

Dva dny před Štědrým dnem jsem jela do Kopřivnice dohlédnout na vnuka Jakuba a vyzvednout ze školky Matěje. Ta se otevírala až ve dvě hodiny, to mi hned hlásil Kuba, protože už tam byl.

„Babi, pojď se podívat do koupelny“, zablesklo se v očích Kubovi.

No, jo, ve vaně plné rezavé vody plavaly dva kapři. Jámine, proč je ta voda tak rezavá? Kuba mi hned vysvětluje, že jim dnes vůbec netekla voda, že byla nějaká porucha a teď chtěl kaprům vytvořit kyslík, tak vodu připustil. Dívám se, kapry ve vaně fakt nemusím, ale všimnu si, že ten větší kapr je nějaký divný, že už se dost vyklání na bok a ty jeho oči! „Jakube, ten už dlouho nevydrží“.

Cestou ze školky mi Matěj vypráví zážitky s kapry, kluci jsou úplně nadšení a tak ho citlivě připravuji na to, že asi jeden z nich už nebude mezi živými, až přijdeme domů. Hned ve dveřích nám Kuba z koupelny hlásí: „Babi, měla jsi pravdu“.

Matěj tam hned utíká a já jen opatrně škvírkou mezi dveřmi pozoruji, co se v koupelně děje. Kuba drží kapra v umývadle a snaží se ho oživovat.

„Babi, neboj, my s Kubou jsme opravdoví zdravotníci, my ho zachráníme“ důležitě pronáší Matýsek. Už mu snad dávají i umělé dýchání?

Sednu si na gauč a vím, že je pozdě. Kluci přicházejí a hlásí konec. Říkám jim: „Tak kaprovi se zastavilo srdíčko a je už u Pána Boha v nebi“.

Jakub odchází za kamarádem a my s Matějem zůstáváme sami. Přemýšlím a volám manželovi, co mám dělat. Radí mi, abych toho mrtvého kapra vyndala z vany ven kvůli tomu druhému. No nazdar! Já a vzít vůbec rybu do ruky? To nezvládnou!

Napadá mě ručník nebo utěrka, aby mi nevyklouzl na zem. Ne, to ne. Hrozná představa. Kam potom s ním? Matěj mě povzbuzuje: „Babi, to dáš, já ti věřím“. Matěji díky, dodal jsi mi odvalu a přitom se modlím.

Bližím se opatrně do koupelny, už už se nakláním s ručníkem nad vanou, když v tom slyším zvláštní zvuky z předsíně a Matěj mi hlásí: „Našel jsem přepravku, jen ji musím složit.“ Chvilí přepravka drží, ale pak se zase rozloží. Až se to povede. Otevírá se našťěstí z boku dovnitř, ne ven. Beru ji oběma rukama a podebírám mrtvého kapra. Vtom mi pod přepravku, ve které už mám toho uhynulého, vpluje ten živý. Rychlý záběr směrem ven, nechat vykapat vodu nad umyvadlem a běžím na balkon, kde už Matěj otevírá dveře. Zvládli jsme to! Ale bez modlitby a povzbuzování vnuka bych se toho nikdy neodvážila.

I my křesťané potřebujeme někdy „umělé dýchání“, duchovní oživování, podepření od jiných bratří a sester na společné cestě víry!

Když Bůh stvořil člověka *vdechl mu v chřípí dech života*.
Genesis 2,7.

Učinil nás ke svému obrazu, ty i já jsme už byli dávno před stvořením v Jeho srdci, v Jeho mysli. Jedině On nás může vzkřísit po vyhnání z Edenu, vdechnout nám nový život věčnosti, kde budeme na věky s Ním..

Bible, Římanům 15, 6: „*A tak svorně jedněmi ústy slavili Boha a Otce našeho Pána Ježíše Krista*“.

STOPY

Každé roční období má svůj půvab. No, určitě někteří namítnete, jak pro koho. Například naše vnučka Karolínka se už nemůže dočkat jara, ale hlavně toho, až bude chodit zase na koupaliště. Sníh ji už prostě nebaví. To dala najevo i včera, když její sourozenci a sestřenice se západem stavěli u nás na zahradě ledové hrady a zámky. Než bys řekl „švec“, už byla za dveřmi a „pohoda džes“ u televizní Kouzelné školky.

Doma byl taky Davídek, náš nejmenší, protože je nachlazený. Dívali jsme se spolu dveřmi na terasu ven a za sklem jsme pozorovali všechno to dění, běhání a radostné povykování. Tleskali jsme, smáli se na děti a fotografovali se. Pak jsme běželi k druhým dveřím, kde na nás jukala Anetka a chodila nám ukazovat ledové kusy, co sbírala na stavbu. To už u nás byla i Michálka, další vnučka. Děti se zkrátka a dobře postupně ze zahrady vytrácely do tepla našeho domečku..

A hned do sebe začaly ládovat jejich oblíbené sušenky, co mám vždycky v misce na stole.

Děti jsou opravdu radost a požehnání od Pána Boha. Však Bůh dal taky prvním manželům v Edenu příkaz, aby se plodili a množili a opanovali celou zemi. Pak porušila tato dvojice Boží zákaz (který byl jen a jen k jejich dobru) a do světa vstoupil hřích. Dodnes všichni jdeme v jejich stopách. Porušení hříchem se už rodíme a nemůžeme si nijak sami pomoci, úplně všichni jsme totiž pod jeho mocí: „*Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není kdo by hledal Boha; všichni se odchýlili*“. **Římanům 3, 10-11**

Pak se stal v dějinách lidstva obrovský zlom! Přišel Me-siáš, Spasitel, který už byl zaslíben našim prarodičům po-tom, co provedli. Dobrá zpráva! Bůh nás nikdy neopustil!

Pán Ježíš se stal člověkem, aby mohl za náš hřích (od-dělení od Boha) zemřít potupnou smrtí na jednom popravním pahorku v Izraeli, kterému se říká Golgota.

Nesmazatelná, úžasná Boží stopa na tomto světě! **DO-KONÁNO JEST.**

Zvlášť jsem si to velmi intenzivně uvědomovala, když jsem se brodila vysokou vrstvou sněhu k ptačí budce, abych tam mohla nasypat krmení.

Postupně jsem si vytvořila stopy, které byly pevné. Pak už jsem chodila jenom v nich. Každé šlápnutí vedle zname-nalo propadnutí se do hlubokého sněhu a moko v botách. Tyto stopy ukazovaly ten správný bezpečný směr k ptačím budkám na obou stranách naší zahrady.

Pán Ježíš šel už před námi a vyšlapal nám věčnou stez-ku. Stačí jen jít v Jeho stopách a nezabloudíme! **Pozor však!** Jsou tu ještě jiné stopy a velmi široká cesta, která je zrádná a vede do záhuby. To jenom ten Zlý napodobuje a falšuje to, co je Originál.

Jediný dobrý vůdce a pastýř je Pán Ježíš, který o sobě říká:

„Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale přelézá ohradu, je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. Vrátný mu otvírá a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když je má všechny venku, kráčí před nimi a ovce jdou za ním, protože znají jeho hlas,..“ Jan 10, 1-4

UTEKL NÁM KOCOUR

Jednou odpoledne byly u nás naše vnučky Danielka a Anetka. S manželem jsme si to moc krásně užívali, Danielka nám hrála na flétnu, i já jsem to zkusila, ale moc to neklaplo a na jejím výrazu obličeje to bylo hned jasné: „Jé babi, kozí mečení! “.

Pak jsme mastili karty, Kvarteto a Černého Petra. Na chvíli jsme se vrátili do dětských let. Po večeři (chleba s máslem a medem- bájo!) jsme koukli na Večerníček, potom oblíkáni a já se vydala s děvčaty k nim domů, bydlí od nás asi 7 minut chůze.

Sotva jsem se vrátila a vysvlékla bundu, zvonek.

Blesklo mi hlavou: „Copak tady děvčátka zapomněla?“

Otevřu dveře a nadechnu se, že je to náš zeť a otázku na něj vysypu, ale za brankou stojí naše nová sousedka s baterkou a rozechvělým hlasem: „Prosím vás pěkně, utekl nám kocour na vaši zahradu, když on je takový hlupáček, my ho ven ani nepouštíme.“

Rychle si na sebe znovu беру bundu, jdu otevřít a v tom je u nás už i souseď, který prošel dírou ve starém lačkovém plotu u lípy. Jdu rozsvítit všechna světla, která máme na domku a v garáži, abychom na to hledání více viděli.

Ptám se, jak se kocour jmenuje a dozvídám se, že Mňoucí. Hm, tak volám spolu s nimi: „Či,či, Mňoucí, kde jsi? Ukaž se.“ V duchu se modlím, ať se brzy najde.

Paní souseďka peskuje souseďa: „Vůbec nechápu, proč jsi ho teď za tmy pouštěl ven? Co tě to jen napadlo? “ On

leze s baterkou po kolenou, a to doslova, až najednou zvolá: „Tady je, už ho mám!“ Jenže kocour si užívá volnosti a šup za keře na záhonu. Docela je to legrační, usmívám se.

V tom mi běží v hlavě jiný příběh, z Bible, Lukášovo evangelium, 15 kapitola:

Podobenství o marnotratném synu.

Jeden muž měl dva syny a ten mladší taky utíká z domu, myslí si, že život ve světě je moc fajn. Všechny peníze utratí a stane se z něj bezdomovec. Touží se vrátit, ale neví, jak to dopadne. Přijme ho tatínek ještě zpátky? Když tolik zklamal? Ale, otec ho celou tu dobu čeká a vyhlíží?

Verš 20: „I vstal a šel k svému otci. Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil! .

Druhá část verše 23: „....hodujme a buďme veselí, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se a nalezen. A začali se veselit,..

I ten náš kocour Mňoučí nakonec rád utíkal domů! A naši sousedé měli velikou radost.

PŘIŠLO JARO

S koro každý něco očekává, vyhlíží, po něčem touží, má svá přání, své sny, plány. Já momentálně vyhlížím jaro. On ten můj vstup do letošního roku nebyl zrovna ideální, nějaké ty nemoci, a tak věřím, že sluníčko, teplo a všechno rozkvetlé mě úplně uzdraví. Trávit zase co nejvíce času venku! Pít kafe s manželem v altánu, okrášlit okenní parapety truhlíky s muškáty, a všude možně rozvěsit závěsné květináče, které dotvoří tu nádheru a vůni jara a příslib léta. Ale ptáci určitě už o jaru vědí. Kosové tak nádherně zpívají a ty naše dva páry se spolu radují a poskakují po zahradě kolem sebe. Když je pozoruji, vždycky myslím na Pána Boha a zalévá mě vnitřní hluboká radost a vděčnost, kolik krásy a zážitků pro vnímavou duši připravil. Byl to On, kdo stvořil nebe a zemi, oblohu, hvězdy, slunce, střídání se ročních období a všechno to hemžení živočišné říše. Viděl, že je to dobré.

Očekávání. To přece znamená naději! Že něco přijde, že to bude dobré, úžasné a z pohledu věčnosti nikdy nekončící. Pevně zakotvené, trvalé.

Astronomické jaro letos přišlo už 20. března ve 12,43 hodin. Jarní rovnodennost. Stejně dlouhý den jako noc. Nevšimla jsem si, nepočítám hodiny a v noci spím. Ale je to skutečnost, prostě fakt. Venku to vypadá jinak než jarně. Fučí, prší, občas ještě nasněží, v noci je pod nulou. Přesto je to ve vzduchu přímo cítit, když dobře pozorujete a najednou si všímáte pupenů na keřích, všude sněženky a bledule, zahrady barví rozkvétající vřesy, už kvetou i šafrány, které pocházejí z hor jako jsou Alpy, Pyreneje a Tatry. Ty zahradní mají mnohem větší květy a více barev. Ze země

se také už derou hyacinty, modřence, narcisy. Příroda se probouzí k oslavě Svého Stvořitele.

I ke mně už přišlo jaro! V pátek 21. března v podobě trojice. V 6 večer najednou zvonek a bouchání na dveře. Otevřu a tam Kristýnka, Štěpánek a Karolínka. Všichni tři drží v rukou kytky, ne ledajaké obyčejné, ale vytvořené jejich ručkama na brčkách k pití s přidělanými květy z barevných ubrousků. Štěpánek natahuje ruku a podává mi tři; dcera u branky mu napovídá: „No, řekni, že jsi to vyráběl speciálně pro babičku“. Jsem dojatá, hladím je po tvářičkách a vím: *Jaro už je tady! U mě uvnitř.*

Víra, naděje, láska.

„Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista,„

Bible, List Titovi 2, 11- 13

PŘIKÁZANÝ SMĚR JÍZDY

U nás, jak bydlíme, je kolem plno dopravních značek. Člověk by si řekl, že až moc, na takovém malém úseku. Celé Benátky, tak se jmenuje čtvrť v Příboře, jsou totiž jednosměrné. Řidič, neznačká a nerespektující značky, buď vjede do protisměru nebo zbytečně objíždí. Přímou u našeho plotu stojí hned dvě. Jedna vyznačuje hlavní ulici a při odbočení doprava je značka „Přikázaný směr jízdy“.

Už jsem tu zažila mnoho kuriózních situací, při snaze zkrátit si cestu nebo když velká auta, co vozí materiál hned tady kousek do truhlářské dílny, skoro „uvízly“ na této dopravní značce. Někdy jejich korba značku pootočí tak, že šipka ukazuje k nám domů. Jindy se jí podaří ohnout. To jí pak manžel narovná.

Ta zatáčka doprava je totiž prakticky pravoúhlá.

Jednou se chystám do města a v tom zpozoruji, že v pracovně je zvláštní tma, něco zakrylo okno. No bodejť, velký nákladník. Když jsem vyšla z branky, už to vidím. Snaží se vjet do Mánesovy ulice. Z mého úhlu pohledu je prakticky „v pasti“. Vzadu za sebou má sousedův plot, vlevo vepředu taky a přímo v úhlu zatáčky je náš. Kolem pobíhá postavička, visí na té dopravní značce přikázaného směru a snaží se jí přihnout k našemu plotu. Majitel truhlářství.

Máchá rukama a ukazuje řidiči, kam má jet a ten chvíli couvá 10 cm dozadu, pak zase 10 cm dopředu, a tak se to opakuje pořád dokola.. Hrozí taky roztrhnutí krásné nové plachty na korbě, právě o tu značku. Stojím tam a čekám. Jak to oba zvládnou? Přiznám se, že mi to chvíli připadá legrační, ale taky netoužím po tom, aby náš nový plot utr-

pěl újmu na kráse. Tráva u sousedů už vykazuje stopy po velkých kolech. Tak se raději modlím.

Nakonec to všechno klaplo. Auto projelo. Myslím si ale, že tenhle řidič už tudy nepojede.

Bůh nám taky vytyčil směr. Už od počátku stvoření! Šipkou do Božího království je Pán Ježíš Kristus. Musíme být ale pozorní! Máme sklony si myslet, že když jedeme po vyznačené cestě, je všechno v pořádku.

Ten nákladák jel správně, ale byl nadměrný. Tvrdě podcenil, a s ním i majitel truhlářství, situaci. Pro Boží dítě by nic nemělo být bezvýznamné. Každá maličkost v našem životě je z Božího pohledu důležitá. Nechtějme sebou vozit „posvátná návrší.“ Jsou nadbytečná, zatěžují a komplikují naši jízdu. Sám Pán Ježíš nám radí:

Mt 11, 29- 30: „Vezměte na sebe mé jho, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce;a naleznete odpočinití svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“

Děkuji Ti můj Pane, že jsi se mnou tak trpělivý, a stále znovu a znovu mě chceš učit, jak jet tím správným směrem!

PROHRNUTÁ CESTA

Je zase zima. Ale letos ta opravdová. Všude plno sněhu, teploty pod nulou. Nejvíc si to užívají naše vnoučata. U garáže postavila bunkry z kopců sněhu, co se vrší při jeho vyklízení. Když běhají po zahradě, tak čím víc se můžou do sněhu zabořit, tím je to lepší a dosvědčují to i výkřiky nefalšované radosti.

Další část zimy přináší manželovi uklízení sněhu kolem domu a zbavování se rampouchů ze střechy a okapů. Některé jsem si hezky „opatrovala“, abych tu ledovou krásu mohla zvěčnit fotoaparátem. Pak už ale byly moc těžké a musely i ty dolů. Sice se dělají stále nové a nové, ale musí pryč. Jsou taky nebezpečné, protože nám visí přímo nad hlavou.

Silničáři a technické služby mají plno práce s uklízením sněhové nadílky, prohrnují cesty i v noci. Je to moc fajn pozorovat je, jak blikají oranžová světla a jezdí sem a tam přímo před našimi okny. Po stranách našich úzkých uliček v této staré části města se už nakupily pořádné sněhové valy.

Když jdete dolů z kopce po Myslbekově ulici, naskytne se vám krásný obrázek. Vepředu před vámi dominanta kostela a dlouhá bílá vyhrnutá cesta. Cesta, kterou už někdo před vámi zprovoznil, aby se po ní dalo jezdit a chodit. V našem městě totiž moc chodníků nemáme.

Napadá mě, jak i nám lidem už někdo cestu prošlapal a prohrnul. Tím „někým“ není nikdo menší ani větší, než Pán Ježíš, Syn Boží.

Když jsem dnes ráno vstala, hned jsem si všimla, že

kousek dál od nás stojí už delší dobu svozový vůz na vyvážení kontejnerů. V duchu uvažuji, že asi zapadl. Vezmu si bundu a čepici, taky zrní a jablíčka pro ptáky a spojím užitečné se zvědavostí.

No jasně! U sousedů totiž občas ze střechy spadne pořádná lavina sněhu a vytvoří hromadu přes celou cestu. Za nějakou dobu přijíždí sněhová fréza a chlapi v oranžových vestách s lopatami. Je zapotřebí překážku odstranit, aby mohl tak těžký vůz projet a pokračovat ve své práci.

Protože neustále sněží, беру do ruky shrnovadlo a jdu na věc. Hrozně moc mě baví hrnout před sebou sních a odhazovat ho na stranu. Kolem jdou dva kluci, hezky pozdraví a ptají se, jestli nechci pomoci. Dávám tedy jednomu do ruky to svoje náčiní a druhému lopatu. Když prohrnou cestu před garáží a ještě vyzkoušíme, jestli jezdí brána, pochválím je za šikovnost a ochotu a každému dám dvacetikorunu. Myslím si, že všichni tři máme dobrý pocit. Osobně to cítím, jako Boží obdarování. Jsem vděčná.

I my na cestě, na které jsme úplně všichni, občas uvízeme v nějaké té závěži problému a zkoušky. Ale nemusíme se bát, nemusíme tam zůstat, protože nám Pán Ježíš říká:

„Vaše srdce, ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. A cestu, kam jdu, znáte. Řekne mu Tomáš: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak bychom mohli znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život.“

PROCHÁZKA SE PSEM

Po dlouhé době přijela do Příbora moje kamarádka. I se psem Ronem a kocourem Pištou. Obě zvířata mě znají, jezdím totiž jednou ročně za ní do Podhradí, kde bydlí. Však jsem už psala o tom, jak spolu chodíme na ryby. Kamarádka je totiž fakt zapálená rybářka.

Jak jsem dost často s našimi vnoučaty, dostala jsem nápad. Co kdybychom Rona vzali na procházku? Děcka by měla zábavu a dobrodružství. A, já bych jim zase ukázala, jak mě Ron poslouchá a jak se s takovým psem vůbec chodí. Těšila jsem se snad ještě víc, než naše děvčata. Kluci se nepřihlásili.

Domluvila jsem se s kamarádkou na jedno odpoledne. Vyzvedla jsem Kristýnku, Danielku a Anetku, které už hořely nedočkavostí a s radostným povykem a povídáním o tom, jaké to asi bude, jsme vyrazily. Zrovna byla taková sněhová čvachta proto jsem se po chvíli ptala, jestli nemají mokro v botách. Neměly.

Převzetí Rona probíhalo přesně tak, jak jsem jim říkala z vlastní zkušenosti. Skákal jako divý, celý natěšený na ten výlet. Chytla jsem vodítko a samozřejmě, jak jinak, táhnul a chrčel, jak se mu utáhlo kolem krku. V poklusu jsme přeběhly cestu. Tak to tedy ne. Zavelela jsem: „Stát! Rone, jestli s námi chceš opravdu jít, půjdeme spořádaně, jinak se vrátíme domů. „A fungovalo to. Konečně jako vždycky, chválila jsem se.“

Kristýnka se zpočátku trochu bála, vždyť zrovna takový knírač jí pokousal ruku, když jí byly dva roky. Povzbuzovala jsem ji, že tenhle je hodný a má moc rád děti. Vedení

se ujala Danielka. Najednou jsem si vzpomněla a povídám: „Děti, nevzaly jsme sáčky, kdyby na Rona přišla psí potřeba. „Jen jsem to dořekla, Ron už si hledal na hromádce sněhu záchod. Hm, nedá se nic dělat. Ono totiž po zimě je všude plno „psích nepořádků“, tedy hlavně po jejich majitelích. Já sice nejsem Ronův majitel, ale stejně jsem se cítila provinile.

Po chvíli se už hlásila i Anetka, že ho povede a pak i Kristýnka. Přes pole jsme šly kolem koupaliště na kopec, kde se za normálních sněhových podmínek dobře sáňkuje a bobuje. Byl tam zeť s další vnučkou Michálkou a pokoušeli se stavět sněhuláka.

Holky s Ronem skotačily. Jen jsem dohlížela na to, ať se jim nevytrhne z rukou a někam se nám nezaběhne. Na zpáteční cestě se už začaly dohadovat o tom, kdo ho bude mít teď. Organizovala jsem tedy úseky, od tamtoho stromu k té a té lampě, kde si ho mají předat. Ale, najednou chtěly všechny! Už byla tma a docela nás bolely nohy.

Když jsme Rona předávaly kamarádce, říkám jí, že bychom příště potřebovaly pejsky tři.

Druhý den měla tato naše procházka úsměvnou dohru.

Dcera šla s dětmi ven a povídá: „To je hrozný, všude kolem jsou psi „navštívenky“. Člověk aby se bál vůbec někam šlápnout. Ty lidi, co to neuklízejí, jsou ale lumpové“!

Kristýnka se zarazí: „Mami, to jsme taky s babičkou lumpíci, když jsme to včera po Ronovi neuklidily?“

Co na to říct? Jedině poprosit Pána Boha za odpuštění, jako to dělal i izraelský král David.

„Vlej do duše svého služebníka radost, k tobě, Panovníku, pozvedám svou duši, neboť ty jsi, Panovníku, dobrý a nabízíš odpuštění; ke všem, kdo tě volají, jsi nejvyšš milosrdný.“

Bible, Žalm 86, 4-5

POSUN ČASU

Celý minulý týden byl pro mne různými malými, ale Co to radostnějšími, Božími navštíveními. Řekla bych, že jsem prožívala radost pro radost. Vychutnávala jsem si zdánlivé maličkosti, těšila se jimi, ale taky jsem si je ve svém srdci uchovala.. Pán Bůh ví, čeho je nám zapotřebí, dříve než Ho prosíme.

Hned v pondělí byla u nás vnučata, děvčata Danielka a Anetka. Zatoužila jsem po obou a tak jsem si je k nám pozvala. Jako vždycky jsme s nimi s manželem zase hráli různé hry, co se u nás najdou: Pohádkovou cestu, Ferdu mravence, kvarteto „Jen počkej zajíci“ no a barbie Černý Petr – tu mají nejraději. To napětí hry, kdy děvčátka vzrušeně a zároveň nervózně prožívají, aby jim karta Černého Petra nezůstala v ruce. Nakonec se většinou manžel „dobrovolně“ podvolí, že tím Petrem bude on (no někdy i já). Stáváme se taky dětmi a je to moc bezva!

Pak jsem je odváděla po Večerníčku domů. U výtahu se Danielka zarazila- kdysi se bála výtahem jezdit a já ji v modlitbě učila, že přece patříme Bohu a ten nám říká: „Neboj se, já jsem s tebou“. Tak rychle vyslala modlitbu k nebi, ale pak se zeptala: „Babi, máš mobil?“

Druhý den, to jsou úterky, ty patří zase vnučce Kristýnce, kdy ji odvádím do tanečního kroužku. Potom si zajdu kousek od školy na oběd a zase se pro ni vracím. Povídáme si spolu a radujeme se z Božího stvoření kolem nás. Co to jsou za kytičky, ptáčci a další věci, co ji zajímají. Pokud znám, dávám jí na její otázky odpovědi.

Tentokrát mě dcera poprosila jestli si vnučku vezmu

domů a doděláme spolu úkol a taky něco přečteme. Potom jsme hrály na počítači rybičky. Tu hru má Kristýnka moc ráda. Když přišla i Karolínka, pustily jsme se do společenských her a náramně se u toho bavily. Potom jsem je po shlédnutí Večerníčka taky odvedla domů. Báječné večerní procházky!

Z pátku na sobotu zase u nás spali vnuci, kluci Jakub a Matěj. Ty tak často nevidím, bydlí v Kopřivnici, tak si je obzvláště užívám. Matějovi jsem na dobrou noc přečetla pohádku a sama jsem z ní byla nadšená! Návštěva Měsíce a hvězd na zahradě u jednoho kluka, kde voněly kosatce. Normálně nevoní, ale tohle byl zvláštní druh. Já je mám na zahradě pod lípou taky a tak věřím, že i ke mně se přijde Měsíc a hvězdy podívat. U Pána Boha je všechno možné „říkám vnoučkovi“.

Jakub šel spát mnohem později. Taky s ním jsem se pomodlila a vím, že se o kluky nemusím bát, že vědí kudy vede cesta do Božího království.

Ze soboty na neděli se posouval čas o hodinu dopředu, na tzv. letní. Já, tohle nesnáším. Vždycky se z toho pár dní vzpamatovávám. Pán Bůh nic měnit ani posouvat nemusí, všechno Jeho Slovo je platné, až do konce věků! To je úleva!

Ale, nakonec mně můj Stvořitel dal radost i z tohoto posunu pozemského času. Po nedělních bohoslužbách jsme jeli na oběd do hostince U Čechů. Nejmladší dcera s rodinou tam už byla. Vstoupíme s manželem do dveří a vnučka Anetka povídá: „*Tatínku, posuň se, vedle mě bude sedět babička*“. Náš zeť se ochotně o jednu židli posune. Anetka na to: „*Tatínku, posuň se ještě, vedle babičky bude sedět dědeček*“.

No, nebyl to skvělý posun? Já z něho čerpám ještě teď.

Ježíš říká svým učedníkům: „*Amen, pravím vám: Dokud nepomíne nebe a země, nepomíne jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.*“ Bible Mt 5,18

POJÍŽDĚCÍ BRÁNA

Už půl roku máme novou pojížděcí bránu k příjezdové cestě do garáže. Je na dálkové ovládání, takže ji otevřeme i zavřeme z auta. Je to bezva; pohodlné, bezpečné, hezké i zajímavé. Manžel, jen tak z legrace, naučil naše vnoučata se před bránu postavit a volat: „Bráno, otevři se!“ A on zatím tajně v kapse mačká malý ovladač. Děcka pak zase volají: „Bráno, zastav se. Bráno, jed!“

A, tak ji manžel zastaví, zase popojede a všichni se u toho náramně bavíme. Přitom děti, hlavně ty větší, už vědí, na jakém principu to funguje, ale rádi se zapojí do zábavy s těmi mladšími. Někdy je u toho tedy křik, jak se jeden s druhým předhánějí, koho že ta brána bude „poslouchat“.

Jsem teď moc ráda venku na zahradě a provádím menší i větší jarní úpravy; stříhám keře, doplňuji mulčovací kůru na záhony a už jsem začala s vysazováním muškátů do truhlíků. U hlavního vchodu do domu si velmi nízko na túji udělal hnízdo kosí pár. Takže když tam něco dělám nebo jdu kolem, hledím si s kosicí přímo do očí! V hnízdě jsou 4 tyrkysová vajíčka, kosice je snášela postupně, co druhý den. Taky 4. dubna přiletěli rehkové domácí a už svojí aktivitou, a asi z radosti z návratu na naši zahradu, si vybudovali hnízdo. No, kde jinde, než v přístřešku garáže? Ale, na rozdíl od loňského roku, přímo na světle. Manžel se snažil je přeorientovat na trám, dal jim tam mech a větvičky, ale oni se nenechali odradit, i když jim to počáteční stavění shodil vítr. Takže je to jasné. Těžko budeme svítit.

Moje počáteční obavy a trochu i rozladění, jak se zase

budeme stěhovat na posezení někam jinam, než je příjemný chládek, vystřídala radost z Božích úmyslů, které určitě nejsou, jako ty lidské. Vždycky jsou s námi jen dobré. Taky odháním kočky od kosího hnízda, ale věřím, že vše se děje pod Boží ochranou.

Ale, abych se vrátila k úvodnímu tématu.

Můj manžel má kamaráda, se kterým už velmi dlouhé roky chodí v pátky na kulečnick. Tak se domluvili, že se na tu bránu přijde podívat, zjistí si, co potřebuje a pak půjdou hrát. Sám si ji chce totiž taky pořídit.

Stříhala jsem keře zlatého ptačího zobu a tak vidím, že Vláda přijíždí. Jdu pro ovládač a otvírám bránu. Manžel byl zrovna pryč, nechával v servisu přezouvat u auta zimní gumy na letní.

„Nemáš, prosím tě, tužku, papír a metr?“, ptá se Vláda. Tak mu to všechno donesu a on začíná s měřením. Já se vrátím ke stříhání keřů. Po očku ho sleduji, občas spolu prohodíme pár vět. V duchu se usmívám, jak si ji fotí i mobilem a vše si poctivě a se zaujetím zapisuje. A, najednou mě to napadá! O bráně a úzké cestě mluví Pán Ježíš s učedníky. Celá Bible je vlastně návod na cestu do Božího království! Jen s tím rozdílem, k té naší pojízďecí bráně tady na zemi, že tu nebeskou bránu otevřel pro nás lidi sám Bůh a je stále ještě otevřená! Pán Bůh jí neotevívá a nezavírá, nehraje si s ní. Ale přijde jednou čas, kdy se tato brána navždy uzavře. Teď má každý ještě otevřený vstup, záleží jen na našem rozhodnutí. Pán Bůh nikoho nenutí.

Bible Mt 7, 13- 14: „*Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu,*

a málokdo ji nalézá“.

V evangeliu podle Jana o sobě Ježíš říká: „*Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne“.*
Jan 14, 6

Už i ve Starém Zákoně říká Bůh skrze proroka Jeremjáše v 6. kapitole 16 verši:

„Toto praví Hospodin: Stůjte na cestách a vyhlížejte, ptejte se na stezky věčnosti: Kde je ta dobrá cesta? Vydejte se po ni a vaše duše naleznou klid.“

VČELY ZA DVEŘMI

Nedávno jsem si s velkou radostí mohla vyzkoušet, k jakému účelu ještě mohou sloužit vstupní dveře domu, kromě vítání návštěv a toho, abych se i já mohla dostat dovnitř a ven. Všem je určitě jasné, že dveře jsou zařízení uzavírající otvor pro vstup do ohraničeného prostoru.

Jé, zní to jako nějaká matematická rovnice! Nebojte se, vzala jsem to ze slovníku spisovné češtiny.

Dveře se zavírají, zamykají, klepe se na ně. Můžou být z různého materiálu – třeba skleněné, dřevěné, kovové a dnes už i plastové. Máme dveře od skříně, od auta, od garáže. Jistě vám nejsou neznámé slovní obraty jako například: „jednání za zavřenými dveřmi“ – když je něco tajného nebo „dnes je den otevřených dveří“ – tzn. možnost volného přístupu. Ale i „Vánoce jsou přede dveřmi, klepou na dveře“ – brzy nastanou. „Dveře se u nás netrhly“ – stále přicházeli lidé.

Moje zkušenost, o které chci psát, se spíše týká včel. Nejsem včelař, ani znalec těchto Božích tvoreček, ale získala jsem o nich nové poznání.

Každé „zaklepání jara na dveře“ je pro mě nadšením a těšením se na práci na zahradě, osazováním truhlíků na okenních parapetech a sledováním, jak všechno to „rostlinstvo“ začíná pučet a kvést.

Pán Bůh toho dal tolik ke koukání, žasnutí a radostnému jásoťu! Apoštol Pavel v listu Římanům o tom píše už v 1. kapitole, verš 19 – 20:

„Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné (lidem)

Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu.“

Letos jsem do truhlíků na okna u hlavní branky dala tulipány, hyacinty, narcisy a primulky. Protože noci byly ještě dost chladné, dala jsem kytičky domů do předsíně. Ráno svítilo nádherně sluníčko a pěkně vyhřívalo zeď domu. Ještě když jsem truhlíky rovnala na okna, objevily se včely. Jé, říkám si, není to brzy? Pozorovala jsem je přes okno, jak lítají z květu na květ a byla šťastná, že jim můžu takto zprostředkovat jejich první potravu. Na noc jsem truhlíky opět schovala a ráno, když jsem otevřela dveře, včely už tam doslova čekaly. Ihned se vrhly na „jídlo“ a vůbec jim nevadilo, že ho držím ještě v ruce. Tak se to opakovalo každé ráno do té doby, než květy splnily svou funkci. Nebo vykvetlo něco jiného, co pilné včeličky zaujalo.

Napadlo mě jiné čekání za dveřmi. Někoho, kdo o nás opravdově stojí a touží vejít do našeho života a dát ho jednou provždy do pořádku! Ty dveře jsou od našeho srdce, ale klika je pouze na naší straně! Ano, je to Pán Ježíš, který říká: „*Hle, stojím přede dveřmi a tluču ;zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou“*. Zjevení Janovo 3, 20

Je to jenom naše rozhodnutí, jestli vstaneme od bláhových věcí, o kterých si myslíme, že jsou „super“ a že nic jiného nepotřebujeme, vezmeme za kliku a otevřeme dokořán srdce pro vstup Pána Ježíše.

VÁNOČNÍ STROMEK NA ZEMI

Letošní, vlastně už loňské Vánoce, jsme měli opravdu krásný vánoční stromek. Jedličku jako z katalogu! Když jej manžel ráno o Štědrém dnu nazdobil, klekli jsme si spolu a děkovali Pánu Bohu jeden za druhého, že se máme, a že můžeme jít ve vzájemném odpouštění a Boží milosti dál. Právě v tento čas, kdy si připomínáme narození Božího Syna Pána Ježíše.

Druhý den odpoledne přišly i naše tři dcery se svými rodinami a tak jsme se mohli všichni společně smát a radovat z dárků, ale hlavně z vystoupení vnoučat, kterých nám Pán Bůh daroval opravdu požehnaně! Hned devět! Ten náš nejmenší a ani předposlední vnučka ještě nemohli předvést, co v nich je za „umění“, ale určitě se k tomu taky vypracují.

Když uběhlo asi 14 dní, řekla jsem si, že tu naši jedličku příští den odstrojím.

Chodím sypat zrní ptáčkům do dvou krmítek, a tak jsem se řádně ustrojila, venku byl totiž mráz. Když jsem otevřela dveře, fouknul do místnosti vítr a vtom slyším zvláštní zvuk. Ve zlomku vteřiny to vím! Stromček se odporoučel k zemi. Máme spojenou jídelnu s obývacím, takže asi vznikl jakýsi vzdušný vír, stromek nadzvedl a shodil ho na zem. Chvilí se na tu spoušť dívám a přemýšlím - co s tím? Některé ozdoby ulítly až ke krbu, i zlatá hvězda ze špičky. Hlavně byly všude stříbrné, zlaté a červené třpytky, celá podlaha se od nich jen blyštěla. Říkám si: „No, to jsem měla tedy super nápad, když jsem takové třpytivé ozdoby kupovala!“ Taky mně to bylo i trošku líto, protože odpo-

dne měla přijít vnučka Karolínka a já se těšila, jak si stromečku ještě užijeme!

Nebudu líčit, jak probíhalo víc než hodinové uklízení, včetně vyvlečení stromku na terasu. Nakonec jsem se třpytila i já a ostatní místnosti, kam jsem to roznesla.

Jedna věc byla pro mě přece jenom povzbuzením! I já můžu upadnout a padám pod hříchem. Není to ostuda ani hanba. Jen je důležité to přiznat a vyznat. I když s něčím v životě můžeme bojovat dlouho, Bůh je stále věrný, i když my jsme nevěrní.

„Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.“ Bible, 1 J, 9

Pán Bůh je tak milostivý, že nám pro jméno Pána Ježíše Krista stále znovu a znovu odpouští! Neškrtná nás hned ze své rodiny, nevykazuje nás ze své náruče! Jsme Jeho děti, které miluje nesmírnou věčnou láskou, kterou si neumíme ani představit! Dokonce nás oslovuje i naším jménem: Jan 10, 3

VŠICHNI JSME SE ZTRATILI

Bylo to asi už před dvěma měsíci, ale tento zážitek stále ve mně přetrvává natolik silně, že se s ním chci podělit.

Hlídala jsem od prostřední dcery dvě vnoučátka, Štěpánka a Karolínku. Asi po hodině doma, kdy jsme si zahráli nějakou tu hru, jsem zavelela, že už se budeme oblékat, abychom mohli jít mamince do města naproti. Vždycky počítám asi do 15-ti, to se Štěpánek oblékne tak rychle, jako správný voják při vyhlášení poplachu. Karolínce jsem pomáhala, je ještě malá. To už se Štěpánek začal na chodbě obouvat a běží k výtahu. Volám na něho: „Počkej na nás, nechod' nikam sám!“ On mi odpoví, že může, že je maminka vždycky pouští napřed ven před dům, ať se může ještě v klidu vypravit se čtvrtým děťátkem Davídkem.

Tak jsem s Karolínkou přidala na tempu, ani jsem si nezapla bundu a už trošku nervózní sjela výtahem dolů. Doslova vyběhnu z baráku a Štěpánek nikde! Za žádným rohem, prostě nikde! Srdce mi tlouklo až v krku.

Podobné situace jsem totiž zažívala i se svojí nejmladší dcerou, když mi utíkala z obchodů i z domu. To už se mně podlamovaly i nohy a tak z plných plic a svého velmi silného hlasu volám: „Štěpánku, Štěpáne,!! K mému volání se přidala i Karolínka. Pak už doslova křičím, až se lidi daleko v parku začínají otáčet, co se děje.

Najednou se kdesi v dálce začne ozývat: „*Tady jsem, tady jsem*“.

Lidí zlatí, to je až za rohem u školního hřiště!

To už běžíme a přitom znovu volám. No jo, je schovaný

mezi keři. Když mě uvidí, ani se mu nechce ven, protože už ví, že je zle. Babička se zlobí a zároveň má na krajíčku i slzy. Ano, dostal ode mne na zadeček, ale přes ty oteplováky ani nemůže nic cítit. Karolínka mi hned hlásí, že ona je hodná. „Já vím, zlatíčko“, odpovídám jí.

Vtom mě Štěpánek bere za ruku a jde se mnou jako beránek. Jen špitne: „Maminka nám vždycky dovolí jít před dům napřed.“ Rozbrečím se. „Štěpi, tohle ale nebylo před dům. Ty jsi mi utekl a já o tebe měla obrovský strach, že Tě někdo ukradne, že se ti něco stalo. Moc, moc velký strach!“

Vím, že od té doby to už neudělal a neudělá. Pocítil, jak moc jsem se bála a že situace z mého pohledu byla vážná a ne žádná legrace.

To samé musí prožívat i náš Nebeský Otec, Pastýř svých oveček. Obavy, strach, zármutek. Vždyť v knize Izajáš 53,6 nám říká: „*Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech*“.

To „jej“ není nikdo menší, než sám Pán Ježíš.

I v evangeliu Lukáše vypráví Pán Ježíš podobenství o ztracené ovci: 15,4: „*Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne?*“

VŮNĚ PARFÉMU

Bylo to den po našem návratu z Hradce Králové, odkud pocházím a kde žijí moji rodiče a v nedalekém okolí i moji 3 sourozenci.

Teprve doma jsem si uvědomila, jak se mi stýská a že jsem mámu i tátu měla pořádně obejmout a stisknou a říct jim, že je mám ráda. Ale neudělala jsem to, kromě přivítání a rozloučení. Kdo ví, jak mi je tady ještě dlouho Pán Bůh nechá?

Tak jsem hned ráno napsala SMS ku, že je na dálku objímám a že si to příště vynahradíme! Mamka mi hned odpověděla, že mi taky neřekla, jak pěkně voním a že když přišla do pokojíku po našem odjezdu, kde jsme s manželem spali, cítila ještě dlouho vůni mého parfému, jako bych tam ještě byla.

Byla jsem šťastná! Má mě ráda! (Ale, to přece vím).

Nasnídala jsem se a vyrazila na autobus do N. Jičína. Jela jsem si pro kalhoty. Vždycky se pak ještě stavuji v mé oblíbené cukrárně na náměstí, na banán v čokoládě a vídeňskou kávu. Tak tam tak sedím a rozjímám, když v tom se ozve:

„Ahoj, Bohunko“. Jé! Simona! Už jsem jí hrozně dlouho neviděla. A skoro bych ji ani nepoznala. Má úplně změněnou“ imič“, blond vlasy.

Objednala si espresso a daly jsme řeč. Jak ve sboru a co Standa, její manžel, a synek Kubík? Bylo to moc fajn povídání a pro mě velké povzbuzení. Zrovna tohle jsem přesně potřebovala! Když odcházela, že si jde ještě pro sebe udělat

nějakou radost, řekla mi: „Moc pěkně voníš a buď sama sebou, takovou jak Tě Pán Bůh udělal“.

Věřím, že tímto setkáním jsme se „provoněly“ navzájem.

Po návratu do Příbora jsem zašla za Alenou do Zverimexu, abych koupila zrní pro ty moje ptáčky. Když jsem se k ní naklonila, abych zaplatila, povídá mi: „Bohunko, ty moc pěkně voníš!“. Vyšla jsem z krámků a říkám si, tohle není jen tak samo sebou. Bůh mi tím určitě chce něco připomenout. Říct?

No jasně! Už to mám!

Pavel to píše ve svém druhém listu Korintánům, ve 2. kapitole, která má přímo název: Apoštol, svědek Kristův. Bible, verše 14 –17:

„Budiž vzdán dík Bohu, který nás stále vodí v triumfálním průvodu Kristově a všude skrze nás šíří vůni svého poznání. Jsme totiž jakoby vůni kadidla, jež Kristus obětuje Bohu, ta vůně proniká k těm, kteří docházejí spásy, i k těm kteří spějí k zahynutí. Jedněm jsme smrtonosnou vůní vedoucí k záhubě, druhým vůni životodárnou vedoucí k životu. Ale kdo je k takovému poslání způsobilý? “

Ano, tuto způsobilost nemůžeme přičítat sami sobě, je od Boha, který nás učinil způsobilými sloužit nové smlouvě skrze Ducha svatého. *„Nezvěstujeme sami sebe, nýbrž Krista Ježíše jako Pána a sebe jen jako služebníky pro Ježíše.“* 2. K, 5

Veškerou svoji pozornost musím zaměřit na Pána, neustále se k Němu přibližovat, nechat se Jím každý den „neparfémovat“. A na Něm už je, komu budu vonět.

ANDÍLEK

Prorok Jeremjáš píše přesídlencům z Jeruzaléma do babilonského zajetí a dává jim naději v Hospodinu. I oni musí odolat klamnému ujišťování falešných proroků

Mimo jiné jim v dopise píše:

„Berte si ženy pro své syny, provdávejte své dcery za muže, ať rodí syny a dcery, rozmnožujte se tam, ať vás neubývá“.

Jeremjáš 29, 6

Když Bůh stvořil člověka, totiž Adama a Evu, dal jim ten samý příkaz, aby naplnili celou zemi.

I moje rodina toto Boží přání a nařízení plní. Máme 3 dcery a 9 vnoučat. Desáté je už na cestě.

Však většina povídek je o nich. Je to nádhera, kouzlo, obrovské požehnání! Člověk úplně bytostně cítí to pokračování rodu, sebe sama.

Každou chvíli tu někdo z vnoučat je, občas u nás i přespávají. Nedávno u nás nocovala Michálka, říkáme jí „Miška“.

Když po pohádce, modlitbě a ukolébavce konečně usnula v manželově posteli, bylo radost se na ni dívat. Na každé z našich vnoučat je radost se dívat, když spí. To jsou totiž nejhodnější, jak jsem říkávala i svým dcerám.

Taky už víte, že máme kocourka Damiána, který velmi rád spí v našich postelích. Pomalu zavírám dveře, loučím se pohledem s krásným blondatým andílkem, oblečeným v miminkovském overálku, nožičky na peřině, ručky roz-

hozené za hlavou. V tom do ložnice proklouzne Damišek a hup na postel!

„Jé, co se bude asi dít?“, bleskne mi hlavou.

Damián se zastaví nad Michálčíným obličejíčkem a asi 6 vteřin si ji soustředěně prohlíží. Pak si spokojeně lehne na polštář vedle ní. Vyhrkly mi slzy vděčnosti.

V těch pár okamžicích ke mně do ložnice sestoupilo nebe.

Ach Bože, jak jsi úžasný dárce!

KOBYLKA

V posledním čase se v naší rodině staly oblíbenou dětské počítačové hry, všeobecně říkáme, že vyšel nový Špidla, to je vydavatel. Jsou zábavné, milé, hezké, logické.

Jednoho červencového pozdního večera jsem byla zabraná do hraní, když se ozvalo ťuknutí na okno. Nebylo jasné, na které, ale občas nám kolemjdoucí děcka na okno něco hodí, i kamínek. Máme totiž třeba okno v pracovně přímo do ulice. Ještě si říkám, jestli to nebyl náš kocourek, který byl zrovna venku a má v oblíbě skákat na parapety.

Nedalo mi to, vstala jsem od počítače a obešla možné „terče“ útoku. Nikde nikdo. Ticho, krásný letní večer, a Damián (kocour) někde na lovu.

Chvíli jsem o tom ještě přemýšlela, ale pak jsem to pustila z hlavy. Druhý den odpoledne jsem šla zalévat muškáty v truhlících, které krásně kvetou různými barvami na každém okně, které na domečku máme.

Přijdu k prvnímu a vidím, že některé výhonky jsou jakoby polámané, ale tak nějak divně. Tak jsem vzala nůžky a s těžkým srdíčkem je odstříhla. Jdu zalévat druhý a tam úplně to samé. Přejdu na další okno a zase! Co se to jen stalo?

A na čtvrtém truhlíku se našlo vysvětlení. Zaujal mě jiný odstín zelené barvy, než mají listy a taky jiný tvar. Rozhrnu muškát a no jo! Velká zelená kobylka, ale mrtvá. Tak to bylo včera večer to zvláštní ťuknutí na okno!

Vzala jsem ji a „pohřbila“ do popelnice. Pak jsem toho v jednu chvíli litovala, že jsem ji neukázala vnoučatům.

Kobylka, nebo-li luční koník, je naším největším hmyzem, měří skoro 5 cm. Je dobrým pomocníkem zahrádkářů při přemnožení býložravého hmyzu. Je masožravá, ale masitý jídelníček si však ráda zpestřuje i šťavnatou zelení.

Nevím, jestli byla nenasytná a muškáty jí prostě nesesly a zabily ji.

Ihned mě v této souvislosti napadly první tři verše z Žalmu 23:

„Hospodin je můj pastýř, nebudu míti nedostatku. Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivedí. Duši mou občerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své.“

Bible, Kralický překlad

Pán Bůh nás sytí jen samým dobrým „jídlem“. Pokud se ale rozhodneme pást na pastvinách, které jsou otrávené Božím nepřítelem Ďáblem, pak se nesmíme divit, že umíráme a jednou dokonce zemřeme věčnou nenávratnou smrtí.

„Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu“.

Římanům 6, 23

PŘEJU PĚKNÝ DEN

Jela jsem zase do N.Jičína. Minulý týden jsem vzala manželovi domů na zkoušku tři svetry a teď jsem jeden jela vrátit, neseděl mu. Ty ostatní dva byly úplně super a taky s nimi hned slavil úspěch. Opravdu, moc mu sluší!

Měla jsem skoro hodinu čas na autobus. Obešla jsem si ještě ty své občůdky, ale i po velkých slevách se mi nic nelíbilo, nic mi nepadlo do oka, abych si to koupila. Je čas na vídeňskou kávu a banán v čokoládě v mé oblíbené cukrárně, říkám si. Už jsem tam nebyla přes dva měsíce. Od začátku roku se totiž potýkám se zdravotními problémy, které mi nedávaly žádnou chuť a důvod do Jičína jet. I ještě teď jsem nejistá a nechci se moc vzdalovat z města a od dosahu a rad mého zkušeného manžela lékaře. Oproti jindy teď v kabelce neustále nosím léky, které jsem nikdy před tím nemusela užívat.

Pocítovala jsem už stejně únavu a tak jsem se moc těšila do cukrárny na ty dobroty a hlavně, že přijdu na jiné myšlenky. Že si budu moct vychutnávat kouzlo přítomného okamžiku, které mi v tuto chvíli můj nebeský Otec nabízí. Moje oko pohlédlo ani ne tak na banán v čokoládě, jako spíše na krásné poháry, kterých tam tedy bylo! Vybrala jsem si ten čokoládový. K tomu vídeňskou kávu, jako obvykle, a neperlivou minerálku.

Odložila jsem si kabát a pohodlně se usadila u hezkého stolku, v moc báječném prostředí. Začala jsem se kolem sebe rozhlížet, všude byla jakási karnevalová výzdoba. Usmívala jsem se. Chtěla jsem se usmívat, dělalo mi to dobře.

Á, už se to nese! Zajedu lžičkou do poháru a šup do pusy. Bezva! Výborné! Začínám si to vychutnávat. Vtom se od vedlejšího stolku, kde seděla maminka s asi tak 11-letým synem ozve: „*Přeju vám dobrou chuť*“. Usměju se na kluka a poděkuju mu. Je mi ještě líp, dostala jsem k tomu všemu ještě pohlazení po duši. Až mi vyhrknou slzy do očí, no ano, to mě právě objal můj Otec.

Jsou jarní prázdniny a tak u dalších dvou stolků sedí taky ještě maminka a babička s dětmi. Ti dva od vedle už dojedli a dopili džusy, oblékají se a vstávají k odchodu. Chlapec se u mě zastaví a řekne: „*A přeji vám pěkný den*„.

Znovu opětuji úsměv a popřeji mu to samé; i jeho překvapené mamince. Zalévá mě obrovské dojetí a vděčnost! Bůh mě povzbudil svým navštívením přes tohoto neznámého hochu. Bylo to jako setkání s andělem! Pro mne obrovský zážitek!

Bůh mi v Žalmu 46, ve verši 2 slíbil, že on „*je mé útočiště, moje síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená*“.

ORCHIDEJ

Na okenním parapetu mi už něco přes měsíc trůní nádherná orchidej. Na třech tlustých stvolech kvetou od zdola nahoru nádherné bílé květy. Po půl roce, kdy se mě majitelka našeho květinářství často ptala, jestli už pěstuju orchideje, jsem se konečně nechala přemluvit ke koupi, protože tahle byla jiná, než klasika. Prý novinka, měla jen tři kousky a na té jedné už byla cedulka se jménem – zadaná. Nemohla jsem přece odolat! Orchideje mě vždycky přitahovaly, už taky proto, že jsou spojené s exotickými dálkami a mojí oblíbenou knížkou od Fr. Flose LOVCI ORCHIDEJÍ, kterou jsem jako středoškolačka četla. Velmi dobrodružný román pro mládež o napínavých příhodách české výpravy za vzácnými orchidejemi v prostřední Jižní Ameriky. Na celém světě je známo více jak 20 000 druhů, které nejvíce rostou v tropech a subtropích, ale taky až za polárním kruhem. Mimořádná krása květů, ohromná škála barev a velmi neobvyklé tvary! Ale, taky jsou v ohrožení, hlavně nezvratnými změnami jejich přirozených stanovišť následkem nepřímé činnosti nás lidí.

Každý den u snídaně o té kráse a křehkosti přemýšlím. Nelze přejít kuchyní, aby se můj pohled na tuto nádheru neupnul. Jak úžasně a s láskou Pán Bůh tvořil! Měsíc už kvete, ale teď taky odkvétá. Najednou si říkám, no a co s ní dál? Před 3 týdny jsem v televizi zrovna chytila program „Rady ptáka Loskutáka“ a bylo tam o pěstování orchidejí v bytě. Ta moje tam nebyla, ale asi se na ni vztahuje přesně ta péče, jako na ty klasicky známé. Když jsou už květy nepěkné a usychají, má se udělat radikální řez; manžel si pamatoval, že 3 očka od „země“. Paní prodavačka mi ří-

kala, že u této odrůdy se může ale stát, že na tom samém stvolu po odkvětu vykvetou květy nové. S těžkým srdcem si říkám: „Tak tenhle týden už říznu. Chci ji mít zase nádhernou a přitažlivou! Snad to přežije.“ V pondělí odpoledne, když jsme s manželem seděli v kuchyni a společně popíjeli kávu (ty chvíle miluju a těším se na ně) a dojídali koláče z dětského sborového karnevalu, svěřím se mu, že se chystám „na to jít“. Dojdu si pro zahradnické nůžky. Najednou manžel povídá: „Hele, tady dole něco malinkatého zeleného raší!“ Má totiž lepší oči. Vstanu, zasunu se za stůl a skloním se k té mé květině. Fakt, pupen! Raší nový květ!

Vždyť Pán Ježíš to říká v podobenství o kmeni a ratolestech! Bible: Jan 15,1-2:

„Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou mou ratolest, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce.“

Bůh mě taky tak pěstuje. V rukou nebeské nůžky a občas mě s nimi něžně čistí a prořezává. To abych v Něm zůstávala a On ve mně. Neboť bez Něho nemůžu nic dělat.

JAK JSEM CHYTALA RYBY

Jednou za rok si vyjedu za kamarádkou Evou a sestrou v Kristu do Podhradí nad Dyjí. Tam, když si vyjdete do lesa, třeba na houby, ani nevíte, že už sbíráte v Rakousku. Taky se mě spousta lidí ptá, jestli je tam nějaký ten hrad, když se obec jmenuje Podhradí? No jasně, že je, a jmenuje se Frejštejn. Tvoří nádhernou kulisu a dominantu tohoto překrásného zákoutí naší země. A ten čistý vzduch, tekoucí řeka Dyje, kopce, skály a lesy a lesy. Cestou do Podhradí nemůžete minout zámek Vranov, další skvost.

Kdysi jsme si s Evou vyšláply dost daleko podél řeky a najednou se před námi otevřela úžasná krajina, dole pod námi vinoucí se Dyje a já ukazuju na kopec před námi a radostně říkám: „*No, podívej, není támhleto zámek Bítov?*“

A pan baron má ještě v okolí spousty potomků. Vždyť i bratr Eviny sousedky byl modré krve.

Velkou náplní mé kamarádky je rybaření. Párkrát jsem s ní už byla, ale zrovna se nedařilo chytit žádnou tu rybu. U vody je ale vždycky krásný čas, i když není žádný úlovek. Kolem Dyje hnízdí ledňácci a jednou jsem ten zázrak mohla osobně prožít, vidět ho na vlastní oči, jak loví. Je to modrý ptáček s dlouhým zobáčkem.

Tak i tentokrát jsme si řekly, že vyrazíme na ryby. Bylo nádherně slunečno, i když foukal velmi čerstvý vítr. Za větrna se prý moc rybařit nechodí, protože nepoznáte rybu od vlnky, když se splávek ponoří.

Kamarádka si připravila vše potřebné do svého ručně ušitého ruksaku, dvě udice – jednu velkou dlouhou pro ni

a pro mě daleko menší a lehčí udici, se kterou chytá její vnuk. Ještě butely na vodu, kterou budeme brát z lesní studánky; vše jsme naložily do auta a vyrazily. V duchu si říkám: „*Ta Eva se na to rybaření nějak navoněla!*“

Pro vodu jsme jely až skoro k jiné obci a hluboko do lesa. Vtom vidím, jak nad námi letí obrovský pták, buď volavka nebo orel říční, jak jsem se dozvěděla později od místního rodáka.

Pak už konečně zajíždíme k řece na velmi krásné místo! Auto necháváme na cestě. Eva i já si rozkládáme rybářské židličky. Pruty dáváme do vidlic a dostávám kus těsta na háček. *Aha, tak to je ta její „voňavka“.* Prima bašta pro rybičky!

Ještě se mi připomíná postup uzmoulání kuličky-návnady na háček a nahození udice. Pak se tedy do toho chytání ryb pouštím. Najednou už neseďím, ale stojím a jsem plná napětí a vzrušení. Ten vítr je na hladině opravdu matoucí. Ryby tzv. „otukávají“ nebo prostě návnadu sežerou nebo se chytí. Splávek se při tom všem chová ale úplně stejně. Vy musíte vystihnout jen ten správný okamžik, kdy se ryba opravdu zasekne. Je to otázka vteřin. Povedlo se mi to! A už navíjím bělici! Vykřiknu. „*Na rybách se neřve,“ napomíná mě kamarádka.*

Můj úlovek jsou 3 bělice a 1 červenka – to je prý hlubinná ryba, která se chytá jinak, ale já ji mám!

Jsem šťastná, zůstáváme u řeky 3 hodiny. I Eva má svůj úlovek. Navzdory větru jsme úspěšní rybáři.

Připomnělo mi to, jak Pán Ježíš povolává své učedníky, když prochází podél Galilejského jezera a vidí bratry Petra a Ondřeje a jiné dva bratry Jakuba a Jana, jak vrhají síť do jezera a říká jim: „*Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.*“ Mt 4, 19

NALOMENOU TÚJI NEDOLOMÍ

Určitě všichni znáte pořekadlo: „Únor bílý, pole sílí“. Ano, letošní zima je opět „ladovská“. Už druhý měsíc. Nejprve sníh, pak déšť, potom velké mrazy, které sníh zledovatěly a znovu sníh. Stromy v lesích se lámou, ale nejenom tam. Tento víkend jsme jeli do Čech, kde je sněhu mnohem více než u nás. Se sluníčkem před námi opravdová krása! Ale sníh si vybírá i svou daň. Hlavně borovice zlomené nebo nalomené. A takové pěkné okrasné podél silnice! Na pohled vypadají silné a pevné. V lesích, hlavně na Vysočině, už lesníci vytěžili z těchto škod tolik dřeva, jako jindy za celý půlrok.

U nás na zahradě je taky všechno pořádně zachumelené. Z borovice, do kulata ostříhané, jsme museli stře pávat sníh s ledem. Byla celá rozčísnutá. Já se snažila být pečlivá a tak, abych jí opravdu mohla odlehčit, navlíkla jsem si rukavice a opatrně jsem postupně sundávala z jednotlivých větví a větviček kusy ledu. Další dny se dostavil výsledek. Postupně se začala narovnávat.

To samé jsem musela udělat s tújemi a okrasným jablovcem na druhé straně zahrady. Máme jednu túji obzvláště krásnou, košatou a vysokou, kam dosáhneme, abychom ji mohli stříhat do špičky. Když si vzpomenu, jak měla na mále! Hned druhým rokem, co jsme ji koupili, onemocněla. Prakticky celá zrezavěla a začala usychat. Kdo ji uviděl, říkal, že se s ní mám začít loučit. Ale, já to nechtěla jen tak vzdát.

Srdíčko a hlas mého Boha říkal, „za pokus to stojí!“ Celou jsem ji tedy ostříhala a obrala všechnu rez. Měla jsem na sobě jen tričko, bylo to v létě, tak jsem měla celé ruce

červené a poškrábané. Docela pěkně to štípalo.

Z túje zbyl prakticky jen takový „ohlozek“. Pak se stal zázrak. Začala se pomalu zelenat a růst. Stala se z ní nejobjdivovanější túje na naší zahradě. Odměnila se mi za moji péči.

Teď se pod tíhou sněhu trochu polámala, hlavně vršek. Vedle ní rostou 3 zlaté túje. Ty byly ohnuté až k zemi. Měla jsem obavy, že jsou nalomené. Hráběmi a rukama jsem je začala osvobozovat. Pak jsem se s čekáním a nadějí každý den dívala z okna terasy. A ony se začaly postupně narovnávat! Už stojí zase vzpřímeně!

Stalo se to před 2000 tisíci lety. Jednou v sobotu vstoupil Pán Ježíš se svými učedníky do jedné synagogy a uzdravil tam člověka s odumřelou rukou. Mezi farizeji nastalo velké pozdvižení, protože v sobotu se přece, podle židovských zákonů, uzdravovat nesmí. Ježíš odtamtud odešel. Mnoho lidí šlo za ním a on všechny nemocné uzdravoval. Ale, kladl jim na srdce, aby o tom nikomu nic neprozrazovali - aby se o něm mohlo splnit proroctví proroka Izaiáše:

„Hle, služebník můj, kterého jsem vyvolil, milovaný můj, kterého si oblíbila duše má. Vložím na něho svého Ducha. A vyhlásí soud národům. Nebude se přít ani rozkřikovat, na ulicích nikdo neuslyší jeho hlas. Nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhasí, až dovede právo k vítězství. A v jeho jménu bude naděje národů.“

Mt 12, 18 – 21

Tak i nám Ježíš říká, abychom se napřímili, abychom nezůstali zabořeni v marasmu okolností života!

„Zvedněte hlavy, neboť vaše vykoupení je blízko“. Lukáš 21,28

NA PŘÁNÍ

Opět bylo úterý a já zase vedla Kristýnku do tanečního kroužku. Tentokrát šla s námi i Danielka, že ji pak odvedu do baletu. Když jsme se s Kristýnkou rozloučily, že ji pak za hodinu a půl vyzvednu, vydaly jsem se s Danielkou do města. Bylo zrovna moc krásně a tak jsme si po cestě hezky povídaly. Najednou se na mě Danielka podívá a řekne:

„Babi, napiš něco o nás, zase nějaký fejeton, maminka mi to vždycky pak přečte“.

Odpovídám: *„Hm, napíšu tedy, bude to fejeton na Tvoje přání“.*

Krásně se usmála, byla šťastná.

Já jsem si pak ještě zaskočila na oběd do restaurace U Freuda. Danielka nic nechtěla, byla už po obědě a pití měla sebou v batůžku. Jak se tak po restauraci kolem rozhlíží, najednou jí zasvítí oči. Podívám se směrem, kterým se dívá, a je mi to hned jasné. Na baru ve velké váze mají fakt velká brčka na pití! 60 – 70 cm. A opět přání: *„Já bych jedno chtěla“.*

Poprosila jsem servírku a už se jedno růžové nese. To aby jí ladilo k oblečení, „říká,“.

Abychom stihly balet, nechávám si druhý chod oběda v kuchyni, než mi to připraví, budu zpátky.

„Danielko, ještě zvládneme zmrzlinu. Jakou si dáš?“

Na světě je třetí přání moje vnučky. *„Vanilkovo-čokoládovou.“*

Mám radost, že můžu udělat radost. Která babička by neměla?

Tak jsem, díky vnučce, měla příležitost přemýšlet o tom, co to vlastně přání je?

Určitě znamená chtít, toužit, aby se mně nebo druhému dostalo něčeho dobrého. Cítit uspokojení, prostě mít dobrý pocit z toho, že se přání splnilo. Taky to znamená poskytovat, dopřávat – v hojnosti; třeba dětem jídlo, pití, volnost. Být k někomu přející, nakloněný, či-li přátelský, Také svým přáním dáváme najevo svůj požadavek něčeho: „Přejete si kávu nebo čaj?“

K Vánocům si přejeme třeba kolo. Přejeme si, aby se někdo uzdravil. Posíláme blahopřání k narozeninám, k svátku. Můžeme mít i tajná přání.

Samozřejmě, že i přání může mít svoji zlou odvrácenou tvář. Když někomu přejeme něco špatného.

Pán Bůh si přeje od první kapitoly Bible až po poslední, abychom Ho poznali a mohli s Ním být už navždy. Proto poslal na náš svět Svého Syna Pána Ježíše Krista.

„Vyplňuje přání těch, kdo se ho bojí, slyší, když volají o pomoc a zachrání je.“ Žalm 145,19

„Dopřává člověku bezpečí a on se má oč opřít ...“ Jób 24,23

„Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si **nepřeje**, aby někdo zahynul, ale **chce**, abychom všichni dospěli k pokání“. 2 Pt 3,9

OBRAZ V ZRCADLE

Mám moc ráda spisovatelku detektivních románů Agathu Christie a hlavní postavu belgického detektiva ve výslužbě Hercula Poirota, který velmi důmyslně i důvtipně odhalí i ty nejsložitější zločiny a dramata.

Zrovna teď běží na ČT 1 řada nových i starých zfilmování jejich příběhů. Vždycky se snažím od začátku přijít „věci na kloub“, ale při tolika postavách, propletených životních situací a vztahů, se mi to jaksi moc nedaří. Ale snažím se namáhat si „šedou kůru mozkovou“, jak Hercule Poirot často připomíná. Konečně, je to fakt blahodárné!

Poslední detektivku, kterou teď televize vysílala, jsem z dřívějšíka vůbec neznala. Byla pro mě úplnou novinkou.

Jako vždycky byla napínavá, složitá, zamotaná a hlavně chyběl jasný motiv. Hodně podezřelých. Až ke konci se trochu „vyjasňovalo“. Zlom nastal až tehdy, kdy se začalo ukazovat, že se někdo vydával za někoho jiného. A co tu dotyčnou prozradilo? Učila se naklánět hlavu na levou stranu, jako to dělala osoba, za kterou se chtěla rodině, která ji neviděla 20 let, vydávat. Jenže problém byl v tom, že se to učila před zrcadlem. Tam je všechno obráceně. Levá strana je tedy vlastně pravá. Byla jsem z toho trochu zmatená a tak jsem si to hned po skončení filmu šla před velké zrcadlo do naší koupelny vyzkoušet.

Nakláněla jsem hlavu na jednu či druhou stranu, zvedala levou a pak pravou ruku. No jo! Opravdu! Jenže jsem se na sebe musela podívat jako by zevnitř toho zrcadla, aby to odpovídalo! Chvilí jsem se tím bavila, až mě najednou napadlo: „*Jak mě asi vidí Pán Bůh? Co vidí uvnitř? Co mě prozradí?*“

Vždyť já se nikdy nevidím tak, jak opravdu vypadám. V zrcadle zrcadlově, fotky taky zkreslují....

Moji skutečnou podobu (z venku) vidí jen jiný člověk. A mě skutečnou (zevnitř) vidí a zná jedině Bůh a to dokonale. A Jeho Slovo:

„Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kosti a morku, a roz-suzuje touhy i myšlenky srdce.“ Bible Židům 4,12

Boží každodenní neskonalá milost a odpuštění hříchů skrze krev Beránka mě zevnitř očišťuje, když mě Duch svatý usvědčuje.

„Dali jste se však obmýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu Pána Ježíše Krista a Duchem našeho Boha“.
1 K 6,11

Pán Bůh se na nás dívá jako na svého Syna. A dělá s námi to, co udělal s omilostněným veleknězem Jóšuou, který přijímá od Hospodina pověření k nové službě:

Bible Zacharjáš 3, 4: *„A Hospodin se obrátil k těm, kteří tu před ním stáli: Svlékněte z něho ten špinavý šat. Jemu pak řekl: „Pohleď, sňal jsem z tebe tvou nepravost, a dal jsem tě obléci do slavnostního roucha“.*

NOVÝ PŘÍRŮSTEK

Máme kocourka. Už týden se u nás zabydluje a zdá se, že velmi dobře. Skotačí, rád se honí a schovává, po všem leze a skáče. Však hned druhý den kulhal na zadní nožičku a dnes na přední. Všechno v naší domácnosti se mu uzpůsobuje. Zálkony a závěsy, které jsou až na zem, jsem musela zakolíčkovat. Povytáhla jsem žaluzie na francouzském okně na terasu a dveřích na zahradu ke studni, aby mohl pozorovat, co se děje venku. Chvíli ho strašně moc zajímal déšť, panáčkoval a díval se nahoru, odkud že to teče. Je legrační, hodně se jeho „výkonům“ nasměju. Místo televize pozoruju Damiánka, ano, tak se náš nový přírůstek jmenuje. Hraje si nejraději se šňůrkami, s papírky, kolíčkem, malinkými, zatím plyšovými, myškami, uzávěry s petlahví a tak bych mohla vyjmenovávat další a další „atrakce“. Zrovna teď dovádí tady v pracovně na gauči, zatíná drápky do potahu a velmi ho baví třásně od deky, která zakrývá již prodřený povrch. Však si ho necháváme nově potáhnout. Křeslo a půlka rohového gauče je už odvezena k čalounici. No jo, ale co pak? Než našemu kocourkovi vytvoří manžel „domácí strom“, bude muset být opět chráněn nějakým přehozem. Ale, to nevádí, naše malé zlatíčko za to stojí.

Nejkrásnější je, když s námi v noci spí v ložnici. V nohách mého manžela. Nejednou mě probudilo jeho předení přímo u hlavy, olizování a jiné kočičí projevy mazlení. To když manžel v 6 hodin vstává do práce. Tak dám kocourkovi papání a kotěcí sunar a jdeme si ještě lehnout.

Vnoučata jsou z Damiánka přímo unesená a předbíhají se, kdo že si to s ním právě bude hrát. Takže je u nás pořád veselo a velmi živo. Všichni se radujeme.

Všechno se teď točí kolem kočičího mláděte, takže toho dopoledne moc neudělám, strhává veškerou pozornost na sebe. I toto povídání píšu již po několikáté na pokračování. Zkouší mou trpělivost. Ale i kotě potřebuje výchovu. Včera jsem mu koupila škrabadlo. Je z něho nadšený! Vstala jsem od počítače už asi dvacetkrát, abych ho odlákala od již nově potaženého křesla a ukázala mu, že na škrabadle je to přeci jen lepší. Taky ho musím chválit. To k vychovávání patří.

Teď ho už pouštíme i ven, kde se mu náramně líbí – aby ne, objevuje další díl světa. Pro nás je to zase hlídání, kam leze, co žere a kde vůbec je? Včera se zaběhl k sousedům, ale jejich dospělý kocour ho vykázal ze svého rajonu, takže se dnes Damiánek držel spíše u domu.

Jé, teď si chce hrát s s myši u počítače!

Tak celou tu dobu, co máme nový přírůstek v rodině, uvažuji, jak to s námi nemá Pán Bůh lehké. Pořád někam běháme, lezeme, skotačíme na nebezpečných místech, děláme si, co chceme, hrajeme si, když se má spát a spíme, když se má bdít. Ale na rozdíl od nás lidí to náš Bůh dělá rád a s velkou láskou! Nikdy z nás není otrávený (to spíše smutný), ani unavený. Jsme Jeho vrcholné stvořitelské dílo, tak nás neustále opečovává, i když si toho nevážíme. Dává nám ty nejlepší rady ve svém slově Bibli, které opět ignorujeme. Vstup do Jeho rodiny je možný jen skrze Ježíšův kříž! Pán Ježíš utrpěl soud místo tebe a mě, byl zmařen Jeho život, abychom já i ty mohli žít na věky ve vztahu s Ním.

„Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, bohatýr, který zachraňuje, raduje se z tebe a veselí, láskou umlká a opět nad tebou jásá a plesá“. Sofonjáš 3,17

PAMÁTCE ŠTĚPÁNKOVY BOTY

Ještě za zbytku sněhu, ale už s příslibem jara, jsme se vydali s vnučaty Štěpánkem, Kristýnkou a Karolínkou na procházku. Sice dost fučelo, ale my měli čepice. Děcka zkoušely vytvořit ještě nějaké ty kuličky a házet je po sobě. I já jsem byla nucena uhýbat před palbou. Najednou hodil Štěpánek Karolínce přímo za krk mokrý sníh. Jé, to bylo jekotu! Honem jsem ji čistila. Vzpomínám si z dětství, jak to bylo velmi nepříjemné a za krkem studilo. Brr.

Když jsme přišli na cestu k poli, začala jsem jim ukazovat stopy ve sněhu a hádali jsme, kdo že je tu zanechal. Velký, pes, malý pes, zajíc, kos. U obzvláště velkých stop od psa jsem je napíнала: „Děcka, co když jsou od rysa nebo snad medvěda?“

Pak jsme objevili v příkopu ve svahu zbytky zledovatělých převisů a už začala klouzačka. Hlavně Štěpánek to bral přímo útokem nahoru a dolů.

Pokračovali jsme v cestě k plynojemu, odkud je vidět hrad Hukvaldy, a kde na podzim pouštíme draky. Ve stínu ořešáků bylo ještě dost sněhu a tak se děti opět začaly koulovat. Štěpánek prolézal každý příkop a všechno, co našel, nazval pokladem.

Nahoře na kopci stojí dlouhodobě opuštěná maringotka. „Pojďte, prozkoumáme ji,“ povídám. Najednou si připadám taky jako malá. Fantazíruju, k čemu všemu by mohla sloužit, nahlížím do každé škvíry. Z obou stran jsou dveře a schůdky, ale protože jsou příkré, raději se na ně nepouštím.

Vracíme se zpátky. Pěkně vyfoukaní, tvářičky červené. Štěpánek zůstává pozadu a jakoby kulhá.

„Babi, podívej se, já mám úplně rozbitou botu.“ Pláč na krajíčku.. No jo! Podrážka je prakticky odtržená. Zachraňuji situaci. „Štěpánku, to nic. Víš co? My se s tou botou se všemi poctami hezky rozloučíme. Pohríbíme ji, uděláme kříž a na něj zavěsíme tu druhou. Tak se loučili i vojáci ve válce se svými kamarády, jen na kříž dávali vojenskou přilbu.“ Zabírá to, i když Štěpánek má naději, že ji tatínek ještě zalepí. Říkám mu, že mu dobře posloužila a koneckonců, je to jenom bota!

Když vnoučata předávám mamince, všichni hlásí, jak se bude pohrívát bota. To jo, říká dcera, ale ještě mu musí chvilku vydržet. Pak se můžou obě dvě pohrýt i s krabicí do kontejneru.

Jdu domů a po cestě myslím na jiný kříž, na kterém nevisela ani přilba, ani nějaká bota. Visel na něm Pán Ježíš, Bůh v lidském těle, aby vzal na sebe všechny hříchy světa. Hřích můj i tvůj.

„On, na svém těle vzal naše hříchy“ na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlností“.

Bible 1. Pt 2, 24

PÍSEŇ PRO MOU LÁSKU

Od včerejška mi doma na stole leželo oznámení z pošty, že tam mám balíček z Prahy. Za určitý finanční obnos, z křesťanské produkce Gimel. Objednané chvály na CD: irské, židovské a jedno CD rockových chval mladého zpěváka Davida Crowdera. Dnes jsem poslala manžela, aby zásilku vyzvednul, a když si šel po obědě dát svého oblíbeného šlofíka, uvelebila jsem se v obýváku na gauči a první jsem si pustila Davida, protože mě už dost zaujal při výběru objednávek. A nezklamal.

Jak se jeho vyzrálý hlas položil do hudby i anglického textu chvály našemu Pánu! Ano, tak tohle je přesně moje parketa!

Zjistila jsem, že mi nadmíru vyhovuje angličtina, i když ji neznám, protože můžu používat vlastní slova, nerušená českým textem (i když v češtině ráda zpívám).

Z okna obýváku je vidět na obrovskou lípu na naší zahradě, kterou jsme zdělili při koupi domu. Mé srdce se přímo nadzvedávalo a já v Duchu zpívala pro svou Lásku. V tuto roční dobu, podzim- zima, je lípa úplně holá. Ale jak je stavěná! A jak se majestátně svými větvemi tyčí k nebi! Tóny chvály letěly od zdola nahoru skrze větve, navzájem se proplétaly a pak v trysku vyletěly do prostoru, jako závěrečný ohňostroj!

Pak jsem vstala a začala tancovat. Vyjádřit tělem to, co cítím. Ježíši, můj drahý Ježíši! Tebe chválím, Beránku Boží!

Když byl Ježíš tady na zemi, řekl jednoho dne svým učedníkům, aby neměli strach. Bible: Jan 14, 1 – 3.

„Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha,, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků, kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já“.

Věřím, že v nebi budu mít místo šité přesně na míru, jen a jen pro mě. Určitě to bude chválicí a taneční skupina.

Zjevení 19, 6 – 8: *„A slyšel jsem zpěv jakoby ohromného zástupu, jako hukot množství vod a jako dunění hromu: Haleluja, ujal se vlády Pán Bůh náš všemohoucí. Radujme se a jásejme a vzdejme mu chválu, přišel den svatby Beránkovy, jeho choť se připravila a byl ji dán zářivě čistý kment, aby se jím oděla“.*

Tak tohle je můj Šálek nebe.

MASOPUSTNÍ PRŮVOD

V úterý 16. února se konal v našem městě masopustní průvod. Tato tradice se tu obnovila po 50 ti letech v roce 2008. Nikdy mě to nezajímalo, ale letos jsem si řekla, že kvůli vnoučatům se toho taky zúčastním. Koupila jsem pár masek a děvčatům ještě škrabošky. Těšila jsem se, jak jim to bude slušet a jak budou legrační. To jsem ale ještě netušila, že ne všichni budou ty masky chtít. Rozesmátého klauna Anetka odmítla s tím, že je až moc srandovní. Asi nechtěla, aby se jí ostatní smáli. Nevím. Malého Davídka jsem chápala, že na obličejí modrého kocoura nesnese, protože škrábe. Michálce jsem koupila takový správný „ksichtík,, zpočátku ho taky odmítala, ale nakonec s ním,-perlila“ po celé masopustní veselí a já se mohla uchechtat.

Jako každé úterý jsem šla vyzvednout Kristýnku a Danielku z výtvarky, kam obě chodí. Tentokrát se to časově protáhlo, a proto jsme honem spěchaly na náměstí, kde už to všechno začalo. Holky už šly v škraboškách. Danielka si ji ještě den před tím trochu zkrášlila. Rychle se zařadily do tanečního šneku kolem kašny a velkých hromad sněhu. Dcery s ostatními vnoučaty tam už byly. Mě popadl ještě nápad a šla jsem koupit do CDS dva klobouky. Byly ale vyrobeny na menší hlavy a hlavně bez čepic. Tak na hlavě jen tak trčely.

Protože jsem byla už uchozená a žízňivá, šla jsem si sednout do cukrárny v podloubí. Od kafička a zákusku jsem pozorovala, jak děcka skáčou po těch hromadách sněhu. Potom třikrát obešla kolem dokola náměstí hudba. Myslela jsem si, že za mnou všichni přijdou. Když už se mi

to zdálo dlouhé, zaplatila jsem a šla ven. To už jsem jenom zahlídla záda našeho zetě Petra. Běžím za nimi a dozvídám se, že Kristýnka s Danielkou odešly s průvodem, ale nevědělo se, kudy? Ráznou chůzí jsme dorazili ke kolejím a to už je vidíme i slyšíme na můstku přes Lubinu. Vepředu vesele poskakuje medvěd na řetězu a někde v tom reji jsou naše děvčata, ale nevidíme je. Pak to všechno zahne ke krámku U Rožnovjáků a tam se zastaví. No jo, nalévá se nějaký mok! Zeť se tam vydává a za chvíli už ty dvě „ztracenky“ vede. Dělán si legraci a ptám se, jestli jim taky něco nalili.

Průvod se vydává po nábřeží a my jdeme kolem našeho domu. Stejně ho potkáme, říkám, oni to musí obejít kolem nás a pokračovat směrem na Mexiko „pohřbít basu“! Když se mezi ním nakonec proplétáme, chytne mě medvěd kolem pasu a už se mnou tancuje a přeje mi hodně zdraví. Je to moc fajn.

Přitom si vybavím docela jiný průvod, triumfální, vítězný, Boží.

„Nemusíte však odcházet nakvap, nemusíte se dávat na útěk, protože Hospodin půjde před vámi, Bůh Izraele bude též uzavírat váš průvod“.

Izajáš 52, 12

KDYŽ JSEM ŠLA PRO SVETR

Protože tento zážitek píšu o mnoho později, než jsem ho prožila, začnu tím, že:

Jednoho krásného listopadového všedního dne, hm, proč se říká všední, normální, obyčejný den? Alespoň, tedy pro mě není. Každý den je jedinečný, neopakovatelný, nemůžu ho zkopírovat, jako třeba v českém filmu „Zítř ráno vstanu a opařím se čajem“. Když už vím, co se stane a snažím se situaci zabránit. Stále a stále dokola. Ale ono se to nakonec stejně zvrtně.

Pán Bůh nám svěřil na této zemi čas k životu a máme s ním moudře zacházet. Nepočítat se Stvořitelem je nebezpečné a hloupé.

Je dobré mít na příští den nějaký plán činností, ráno se pak uvidí, jestli nepřišlo něco nečekaného a potom si sestavit priority.

Už prorok Micheáš ve starozákonní době předává slovo od Hospodina svému lidu:

„Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem“.

Ten den ráno jsem šla na sluníčko vytřepávat a provětrávat peřiny. Náš kocourek Damiánek se mi neustále motal kolem nohou, běhal za mnou ven a pak zase dovnitř. Po snídani jsem si řekla, že půjdu na zahradu vyhrabávat listí kolem keřů, aby vše bylo připraveno na zimu a na jaře nebylo tolik práce. Damiánek je vždycky moc šťastný, když

se něco děje skáče na hrábě, na ruce, číhá, prostě zábava. Volám ho, vždyť je přece venku, nechodí nikam daleko. Ale on se nikde neobjevuje. Začínám být trochu nervózní, jestli se mu něco nestalo. Tohle není normální. Á, už přichází vnučka Anetka ze školy. Začíná ho taky hledat a volat. No nic, jdeme domů. Za chvíli půjdeme do města. Anetka si ještě hraje na počítači hru. Já mezitím přemýšlím, co si obleču.

Jdu do komory, kde máme většinu oblečení, ale pak si řeknu, že si vezmu jiný svetr a tak pro něj jdu do skříně do ložnice.

Uf! To jsem se lekla! Na manželově peřině v poklidu spí Damián. „Tak tady jsi celou tu dobu! Zavřený už asi 3 hodiny.“

Kočky už takové jsou. Hned tam a hned zase jinde, ani si toho jeden nevšimne. Všude vlezou, umí se dobře schovat a ke všemu je to ještě náramně baví. Hledala jsem ho na nesprávném místě, ale i náš kocourek byl na nesprávném místě. Kdybych do ložnice nešla, byl by tam zavřený nejméně další 3 hodiny a to nevím, jak by to dopadlo?

I celník Zacheus vylezl na strom, aby v davu lidí uviděl Ježíše. Bylo to v Jerichu a Ježíš tu v žádném případě nešel jen tak náhodou.! „Zachee, pojd' rychle dolů, neboť dnes musím zůstat v tvém domě.“

„Dnes přišlo spasení do tohoto domu ... vždyť je to také syn Abrahamův. Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.“

Lukáš, kapitola 19

ZÁVĚSY

Nedávno měl můj manžel kázání na téma „Stačí málo, -
když ti Bůh žehná“. Jsem šťastná, že to můžu pozná-
vat každý den na „vlastní kůži“, jak se říká. Musíte k tomu
mít ale pozorovací a vnímací talent. Nebo, což je ještě lep-
ší, být Bohu vděčný úplně za všechno. I za to, čemu nero-
zumíme, co se třeba nepodaří. Na nás je, abychom *Boha
milovali, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou
a celou svou myslí* (Lukáš 10 27).

A, také poslouchali, co nám ve svém Slově říká do naše-
ho každodenního života. Je to opravdu Dobrý Rádce!

Jsem moc ráda, že mám ve svém okolí i ve sboru milé
lidi, kteří následovali věrně Boha i za cenu vlastního utrpe-
ní a velkého nepohodlí.

Na konci září, před odletem na dovolenou do Turec-
ka, jsem si řekla, že bych si mohla pořídit nové závěsy na
okno v obýváku. Vyrazila jsem tedy do města do prodej-
ny s látkami a záclonami. Celkem hned mi padla do oka
jedna zvláštní a moc hezká závěsoviná. Míry jsem měla už
spočítané, tak jsme to s paní prodavačkou stříhli. Koupila
jsem k tomu v galanterii vhodnou stužku na olemování
a nechala si to ušít. Pro hotové závěsy jsem se měla zasta-
vit po dovolené.

Ta byla, mimochodem, moc super! !

Tak jsem si závěsy donesla domů a s manželem jsme je
pověsili. Bezva. Prostě nádhera.

Máme v obýváku ale ještě jedno okno, tzv. francouz-
ské, na terasu. Asi 3 týdny před vánocemi jsem usoudila,

že by bylo dobré mít obě okna stejná. Či-li, rozestup od té první koupě 2 měsíce. Byla jsem napnutá, jestli tu závěsovinu budou ještě mít? Měla jsem to zase změřené. Rozumějte, kdyby ji neměli, neomdlela bych, nezbláznila bych se, a tak podobně.

Když jsem vešla do obchodu, koutkem oka jsem ji hned uviděla, ale štůček byl nějaký úzký. Opět jsme to s paní prodavačkou rozbalily, změřily. Světe div se, akorát!

Jo, čekala tu na mě!

Někdo řekne: „To byla jen náhoda!“

Ne tak pro mě a pro člověka, který žije s Bohem.

Na Silvestra jsme tu měli sousedy od vedle. První, co Eliška řekla a k čemu šla, byly ty závěsy. „Hm, ty jsou krásné. To ti teda závidím.“

Ve starozákonní době, ještě před potopou, žil „nějaký“ Henoch. Zplodil hodně synů a dcer a dožil se tři sta šedesáti pěti let.

„I chodil Henoch s Bohem. A nebylo ho, neboť ho Bůh vzal.“

Bible 1. Mojžíšova 5,24